

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Magdalena Grzybek

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

w obecności prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – M. K. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 11 maja, 7 czerwca, 5 lipca, 13 września, 12 października, 15 listopada i 13 grudnia 2016 roku

sprawy:

1. **K. A.**, syna M. i J. z domu S., urodzonego (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od listopada 2004 roku do października 2011 roku w P., podejmując wiele zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu w różnych konfiguracjach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził szereg towarzystw ubezpieczeniowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 269.160,51 złotych poprzez wprowadzenie ich przedstawicieli w błąd co do zaistnienia kolizji drogowych i kradzieży pojazdu, okoliczności stanowiących podstawę wypłat odszkodowań dla osób fizycznych przez te towarzystwa, czym działał na ich szkodę i tak :

- w okresie od listopada 2004 roku do stycznia 2005 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i P. S., doprowadził T.U. (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13.000 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 4 listopada 2004 roku, w której P. S. rzekomo brał udział jako pokrzywdzony i kierowca pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), stanowiący własność J. A., z udziałem P. K. rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki F. (...) numer rejestracyjny (...), a J. A. wypłacono odszkodowanie w kwocie 13.000 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- w okresie od września do października 2006 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz z M. M. (1) doprowadził Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 33.554,00 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 17 września 2006 roku w której M. M. (1) rzekomo brała udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...), z udziałem L. S. kierowcy pojazdu A. numer rejestracyjny (...), któremu wypłacono odszkodowanie w kwocie 33.554,00 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- w okresie od lutego do marca 2007 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i ustaloną osobą doprowadził Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.082,31 złotych, poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 10 lutego 2007 roku w której M. M. (1) rzekomo brała udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...), z udziałem A. G. rzekomego kierowcy pojazdu V. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 25.082,31 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- w okresie od listopada do grudnia 2009 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), T. D. (1), ustaloną i nieustaloną osobą doprowadził Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.487,50 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 18 listopada 2009 roku w której T. D. (1) rzekomo brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki C. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem A. G. rzekomego kierowcy pojazdu V. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 21.487,50 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- we wrześniu 2010 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ,wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. (1) i T. P. (1), doprowadził Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.578,09 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 7 września 2010 roku w której T. P. (1) rzekomo brał udział jako poszkodowany i kierowca pojazdu marki N. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem Ł. P. (1) rzekomego kierowcy pojazdu V. numer rejestracyjny (...), w skutek czego wypłacono T. P. (1) odszkodowanie w kwocie 25.578,09 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- w czerwcu 2010 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) i ustaloną osobą usiłował doprowadzić Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 11 czerwca 2010 roku, w której rzekomo N. K. (1) brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki S. numer rejestracyjny (...), z udziałem W. B. rzekomego pokrzywdzonego i kierowcy pojazdu O. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem K. A. podającego się za W. B., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty kwoty odszkodowania przez ubezpieczyciela,

- w okresie od grudnia 2010 roku do stycznia 2011 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz z N. K. (1) doprowadził (...) Towarzystwo (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.758,61 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 13 grudnia 2010 roku w której rzekomo L. S. brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...), a N. K. (1) rzekomy kierowca pojazdu A. (...) numer rejestracyjny (...), któremu wypłacono odszkodowanie w kwocie 33.800 złotych czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- w okresie od marca do kwietnia 2011 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z T. A. (1), M. Z. (2), T. D. (1), Ł. K. doprowadził Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.400 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 14 marca 2011 roku w której T. A. (1) rzekomo brał udział jako poszkodowany i kierowca pojazdu marki K. S. numer rejestracyjny (...), z udziałem T. D. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki N. (...) numer rejestracyjny (...), któremu wypłacono odszkodowanie w kwocie 16.500 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

- w październiku 2011 roku w P. i w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) usiłował wprowadził w błąd przedstawicieli Towarzystwa (...) S.A. co do faktu kradzieży należącego do niego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) wartości 63.000 zł i usiłował doprowadzić tego ubezpieczyciela do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57.000 złotych poprzez wypłatę w oparciu o polisę (...) nr (...) odszkodowania tytułem utraty w wyniku rzekomej kradzieży przedmiotowego pojazdu, zamierzonego celu nie osiągnął skutkiem działań podjętych przez funkcjonariuszy policji,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.,

II. we wrześniu 2006 roku w P. lub w S. na polisie (...) o numerze (...) z 2 września 2006 roku sfalszował podpis M. M. (1) podpisując się jej nazwiskiem (...) a na wniosku o ubezpieczenie (...)/ (...)/ZK z 2 września 2006 roku sfalszował podpis M. M. (1) podpisując się jej nazwiskiem (...) i (...),

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w dniu 18 października 2011 roku w P. woj. (...) nakłonił N. K. (1) do powiadomienia Komisariatu Policji w Komornikach o kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) i zeznania nieprawdy jako świadek co do okoliczności utraty pojazdu wiedząc, że przestępstwa nie popełniono,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. **M. Z. (1)**, syna L. i Z. z domu W., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

IV. w okresie od października 2009 roku do kwietnia 2011 roku w P., podejmując wiele zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu w różnych konfiguracjach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził szereg towarzystw ubezpieczeniowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 137.938,23 złotych poprzez wprowadzenie ich przedstawicieli w błąd co do zaistnienia kolizji drogowych, okoliczności stanowiących podstawę wypłat odszkodowań przez te towarzystwa dla osób fizycznych, czym działał na ich szkodę i tak:

- w okresie od października do listopada 2009 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1), K. B. (1) i nieustaloną osobą, doprowadził T.U. (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27.500,73 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 25 października 2009 roku, w której J. D. (1) rzekomo brała udział jako pokrzywdzona i kierowca pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) z udziałem K. B. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki S. (...) numer rejestracyjny (...), przy czym J. D. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 27.500,73 złotych a K. B. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 24.800 złotych na szkodę T. U. (...) S. A., czym działał na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego,

- w okresie od listopada do grudnia 2009 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z T. D. (1), K. A. i ustaloną i nieustaloną osobą doprowadził Towarzystwo (...) S.A (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.487,50 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 18 listopada 2009 roku, w której T. D. (1) rzekomo brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki C. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem A. G. kierowcy pojazdu V. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 21.487,50 złotych czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

-w okresie od grudnia 2010 roku do stycznia 2011 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), J. D. (1) i nieustaloną osobą, doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.250 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 19 grudnia 2010 roku, w której J. D. (1) rzekomo brał udział jako pokrzywdzona i kierowca pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) z udziałem J. G. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki P. (...) numer rejestracyjny (...), przy czym J. D. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 26.250 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego,

- w okresie od marca do kwietnia 2011 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z T. D. (1), K. A., T. A. (1), Ł. K. doprowadził Towarzystwo (...) S.A (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.500 złotych, poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 14 marca 2011 roku, w której T. D. (1) rzekomo brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki N. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem T. A. (1) kierowcy pojazdu K. S. numer rejestracyjny (...), któremu wypłacono odszkodowanie w kwocie 21.400 złotych czym działał na szkodę w/w towarzystwa,

tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. **M. J. (1)**, córki J. i B. z domu B., ur. (...) w P.,

oskarżonej o to, że:

V. w sierpniu 2006 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. S. i nieustaloną osobą, doprowadziła (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.259,76 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) S.A. w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 22 sierpnia 2006 roku w której P. S. rzekomo brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem M. J. (1) rzekomej pokrzywdzonej i kierowcy pojazdu marki N. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 3.259,76 złotych, czym działała na szkodę w/w towarzystwa,

tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

4. **A. J. (1)**, syna B. i G. z domu A., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

VI. w listopadzie 2004 roku, P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podzegał P. S. do tego, aby P. S. wraz z K. A. i ustaloną osobą, doprowadzili (...) Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13.000 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 4 listopada 2004 roku w której P. S. rzekomo brał udział jako pokrzywdzony i kierowca pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), stanowiący własność J. A., z udziałem P. K. rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki F. (...) rejestracyjny PO (...), po czym J. A. wypłacono odszkodowanie w kwocie 13.000 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego,

tj. przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

5. **K. B. (1)**, córki K. i G. z domu D., ur. (...), w P.,

oskarżonej o to, że:

VII. w okresie od października do listopada 2009 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), J. D. (1) i nieustaloną osobą, doprowadziła T.U. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.800 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 25 października 2009 roku, w której J. D. (1) rzekomo brała udział jako pokrzywdzona i kierowca pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) z udziałem K. B. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki S. (...) numer rejestracyjny (...), przy czym J. D. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 27.500,73 złotych a K. B. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 24.800 złotych, czym działała na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego,

tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

6. **J. G. (1)**, syna W. i E. z domu Ś., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

VIII. w okresie od grudnia 2010 roku do stycznia 2011 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1), M. Z. (1) i nieustaloną osobą, doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.250 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 19.12.2010 roku, w której J. D. (1) rzekomo brała udział jako pokrzywdzona i kierowca pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) z udziałem J. G. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki P. (...) numer rejestracyjny (...), przy czym J. D. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 26.250 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego,

tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

7. **M. M. (1)**, córki S. i M. z domu S., ur. (...) w P.,

oskarżonej o to, że:

IX. w okresie od lutego do marca 2007 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z K. A. i ustaloną osobą doprowadziła Towarzystwo (...) S.A (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.082,31 złotych, poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 10 lutego 2007 roku, w której M. M. (1) rzekomo brała udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...), z udziałem A. G. rzekomego kierowcy pojazdu V. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 25.082,31 złotych, czym działała na szkodę w/w towarzystwa,

tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

X. w okresie od września do października 2006 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz z K. A. doprowadziła Towarzystwo (...) S.A (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 33.554,00 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 17 września 2006 roku w której rzekomo brała udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...), z udziałem L. S. kierowcy pojazdu A. numer rejestracyjny (...), któremu wypłacono odszkodowanie w kwocie 33.554,00 złotych czym działała na szkodę w/w towarzystwa

tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

1. oskarżonego **K. A.** uznaje za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie I części wstępnej wyroku, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 212.160,51 zł i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57.000 zł, szereg towarzystw ubezpieczeniowych, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k.

wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

2. oskarżonego **K. A.** uznaje za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. oskarżonego **K. A.** uznaje za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu **K. A.** w punktach 1, 2 i 3 wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **K. A.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 1 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz: Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącego następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...).U. (...) S.A., następujących kwot: 13.000 zł, 33.554 zł, 25.082,31 zł, 21.487,50 zł, 25.578,09 zł, 33.800 zł, 21.400 zł, 16.500 zł oraz pokrzywdzonego (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 21.758,61 zł,

6. oskarżonego **M. Z. (1)** uznaje za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. Z. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 6 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz: Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącej następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...), następujących kwot: 27.500,73 zł, 24.800 zł, 21.487,50 zł, 16.500 zł, 21.400 zł oraz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 26.250 zł,

8. oskarżoną **M. J. (1)** uznaje za winną czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie V części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

9. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **M. J. (1)** w punkcie 8 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

10. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **M. J. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym jej w punkcie 8 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.259,76 zł,

11. oskarżonego **A. J. (1)** uznaje za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

12. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. J. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 11 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącej następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. (...) kwoty 13.000 zł,

13. oskarżoną **K. B. (1)** uznaje za winną czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

14. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **K. B. (1)** w punkcie 13 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

15. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **K. B. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym jej w punkcie 13 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącego następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...), następujących kwot: 27.500,73 zł i 24.800 zł,

16. oskarżonego **J. G. (1)** uznaje za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

17. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. G. (1)** w punkcie 16 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

18. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. G. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 16 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W., kwoty 26.250 zł,

19. oskarżoną **M. M. (1)** uznaje za winną czynów popełnionych w sposób opisany w punkcie IX i X części wstępnej wyroku uznając, że stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda,

20. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **M. M. (1)** w punkcie 19 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

21. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi jej w punkcie 19 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącego następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...), następujących kwot: 25.082,31 zł, 33.554 zł,

22. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust 1 pkt 3, 4 i 5 oraz art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/16 części od każdego z nich i wymierza im opłaty i tak : oskarżonemu K. A. w kwocie 800 zł, oskarżonemu M. Z. (2) w kwocie 620 zł, oskarżonej M. J. (1) w kwocie 300 zł, oskarżonemu A. J. (1) w kwocie 340 zł, oskarżonej K. B. (1) w kwocie 300 zł, oskarżonemu J. G. (1) w kwocie 300 zł, oskarżonej M. M. (1) w kwocie 420 zł.

SSO Magdalena Grzybek

UZASADNIENIE

Oskarżony K. A. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Kompleksowe N. Powypadkowe w S. przy ul. (...). W 2004 roku K. A. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami rozpoczął, działając w P., S. i P., proceder polegający na wyłudzeniu odszkodowań z ubezpieczeń OC i AC od towarzystw ubezpieczeniowych na podstawie fikcyjnych kolizji drogowych oraz fikcyjnych kradzieżach wprowadzając ich przedstawicieli w błąd co do zaistnienia tych kolizji drogowych i kradzieży pojazdów. Samochody biorące udział w tych upozorowanych zdarzeniach zazwyczaj były zakupywane i rejestrowane na osoby, które tylko formalnie były ich właścicielami, w celu wyłudzenia odszkodowań. Osoby te otrzymywały w zamian określone kwoty pieniędzy. Czynności związane z rejestracją tych aut, na podstawie udzielonych pełnomocnictw, dokonywała firma (...) z siedzibą w L., którą prowadziła znajoma K. M. K., zatrudniająca pracownice I. M. i K. K.

W listopadzie 2004 roku oskarżony A. J. (1) zaproponował swojemu znajomemu P. S. łatwy zarobek w wysokości 400 lub 500 zł, w zamian za udział w fikcyjnej kolizji drogowej, w której miał być pokrzywdzonym i kierowcą pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność J. A.. W pojazd ten miał uderzyć P. K., kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). (...) było ubezpieczone w (...) S.A. (...) w P. (obecnie (...) S.A.), nr (...). A. J. (1) nakłaniał P. S. do wzięcia udziału w tym procederze, kontaktując go z K. A.. W dniu 4 listopada 2004 roku oskarżony K. A. zabrał P. S. na miejsce rzekomej kolizji, wyjaśniając mu okoliczności tego fikcyjnego zdarzenia. Następnie, w dniu 8 listopada 2004 roku P. S. wraz z K. A. udali się do siedziby Towarzystwa (...) S.A. (...) celem zgłoszenia szkody, przedkładając dokumenty w postaci oświadczenia z miejsca wypadku drogowego, wypełnionego i podpisanego przez P. K.. P. S. złożył pisemne zawiadomienie o szkodzie w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...), która została zarejestrowana pod nr TU 04-320- (...).

W dniu 6 stycznia 2005 roku (...) S.A. (...) przyznało J. A. odszkodowanie w wysokości 13.000 zł, które odebrała w dniu 11 stycznia 2005 roku. P. S. otrzymał od K. A. około 400-500 zł.

Kolejna fikcyjna kolizja z rzekomym udziałem P. S. miała mieć miejsce w dniu 22 sierpnia 2006 roku. W zdarzeniu tym P. S. był sprawcą i kierowcą należącego do niego pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...). Samochód ten był ubezpieczony w (...) S.A., nr polisy (...). Rzekomą poszkodowaną w tym upozorowanym zdarzeniu była oskarżona M. J. (1), która kierowała pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...). (...) to nabyła ona w dniu 11 kwietnia 2006 roku. P. S. podpisał oświadczenie sprawcy fikcyjnej kolizji, w którym podał, iż w dniu 22 sierpnia 2006 roku o godzinie 18.00 w P. prowadząc samochód marki F. (...) o nr rej. (...), spowodował stłuczkę, polegającą na tym, iż wycofując z miejsca parkingowego pod marketem C., nie zauważył nadjeżdżającego z prawej strony samochodu marki N. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez M. J. (1), w który uderzył, rysując jego prawy bok. W dniu 24 sierpnia 2006 roku M. J. (1) zgłosiła szkodę z ubezpieczenia OC, wynikłą z fikcyjnego zdarzenia z dnia 22 sierpnia 2006 roku, załączając oświadczenie sprawcy szkody, którą zarejestrowano pod nr (...). W dniu 31 sierpnia 2006 roku (...) S.A. wypłaciło M. J. (1) odszkodowanie w kwocie 3.259,76 zł. Po tym zdarzeniu P. S. sprzedał samochód marki F. (...) o nr rej. (...), otrzymując cenę w wysokości 1.400 zł od A. J. (1).

We wrześniu 2006 roku do procedury wyłudzenia odszkodowań z fikcyjnych kolizji drogowych K. A. wprowadził swoją kuzynkę M. M. (1). M. M. (1) została formalnym właścicielem samochodu marki F. (...) o nr rejestracyjny (...), który nabyła ona od P. S.. M. M. (1) podpisała przedłożoną jej przez kuzyna do podpisu umowę sprzedaży z dnia 2 września 2006 roku (...) rok, rok produkcji 1994 za cenę 700 zł. W dniu 2 września 2006 roku K. A. ubezpieczył ten pojazd w (...) S.A. (...), składając wypisany przez siebie wniosek o ubezpieczenie, podpisując się imieniem i nazwiskiem M. M. (1). K. A. uzyskał polisę ubezpieczenia OC o nr (...), na której również sfałszował podpis M. M. (1), podpisując się jej nazwiskiem. K. A. poinformował kuzynkę, iż pojazd ten będzie użyty do fikcyjnych stłuczek w celu wyłudzenia w ten sposób odszkodowań od ubezpieczyciela, a ona otrzyma za to wynagrodzenie, nie precyzując jego wysokości. W dniu 17 września 2006 roku, późnym wieczorem, K. A. zabrał M. M. (1) na miejsce fikcyjnej kolizji, które zajmowało się w I. przy skrzyżowaniu ul. (...) z drogą nr (...), gdzie stały już rozbite samochody. K. A. poinstruował M. M. (1) odnośnie przebiegu tej kolizji, w której miała rzekomo uczestniczyć jako sprawca. (...) w tym zdarzeniu był znajomy oskarżonego L. S., który miał kierować pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...). Oskarżony poinformował M. M. (1) o czasie, warunkach pogodowych, reakcji pojazdu, panujących warunkach na drodze i naruszonych zasadach ostrożności. Wezwani funkcjonariusze z KP- K., przeprowadzili czynności służbowe oraz ukarali sprawcę kolizji czyli M. M. (1) mandatem karnym w wysokości 100 zł. M. M. (1) wypełniła oświadczenie z miejsca wypadku drogowego. W dniu 19 września 2006 roku L. S. zgłosił szkodę do (...) S.A. (...), której nadano numer TU 32-320- (...). Pismem z dnia 20 października 2006 roku L. S. upoważnił do odbioru odszkodowania z tytułu naprawy powypadkowej pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) K. A. jako właściciela firmy (...) w S. ul. (...). W dniu 23 października 2006 roku (...) S.A. (...) przyznało L. S. odszkodowanie w kwocie 33.554,00 zł, które w drodze cesji został przelane na konto bankowe należące do K. A..

Do kolejnej fikcyjnej kolizji drogowej z rzekomym udziałem M. M. (1) jako sprawcą i kierowcą samochodu osobowego marki F. (...) rok doszło w dniu 10 lutego 2007 roku w miejscowości R. na drodze nr (...). Podobnie jak w przypadku pierwszej stłuczki po M. M. (1) przyjechał oskarżony K. A. i zabrał ją na miejsce zdarzenia, na którym stały już rozbite samochody. W tym przypadku rzekomą poszkodowaną była A. G., która kierowała pojazdem marki F. (...) nr rej. (...). Funkcjonariusze Policji - KP w S., po przeprowadzeniu czynności służbowych, ukarali M. M. (1) mandatem karnym w wysokości 250 zł. Następnie, w dniu 16 lutego 2007 roku A. G. złożyła zgłoszenie szkody do (...) S.A. (...), której nadano nr (...) -320- (...). W dniu 5 marca 2007 roku M. M. (1) podpisała oświadczenie sprawcy szkody, w którym potwierdziła fakt zaistnienia kolizji drogowej z dnia 10 lutego 2007 roku, które zostało dołączone do zgłoszenia szkody. W dniu 27 marca 2007 roku kwota odszkodowania w wysokości 25.082,31 zł została przelana na rachunek bankowy A. G.. Decyzją nr (...) roku samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) został wyrejestrowany, z uwagi na jego demontaż.

Za udział w fikcyjnych kolizjach drogowych oskarżona M. M. (1) otrzymała od K. A. łącznie kwotę 800 zł.

W jesienią 2009 roku oskarżony M. Z. (1) zaproponował swoim znajomym: T. D. (1) i J. D. (1), łatwy zarobek za udział w fikcyjnych kolizjach drogowych.

W październiku 2009 roku M. Z. (1) poinformował J. D. (1), iż będzie rzekomym poszkodowanym w fikcyjnej kolizji. Miała ona kierować zarejestrowanym na nią pojazdem marki V. o nr rej. (...). Samochód ten faktycznie był użytkowany przez M. Z. (1). M. Z. (1) opisał J. D. (1) przebieg kolizji, przekazując jej dane rzekomego sprawcy, którym była K. B. (1) jako kierowca pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), z ubezpieczeniem AC i OC wykupionym w T.U. (...) S.A. (obecnie (...) S.A.), nr polisy (...). W dniu 30 października 2009 roku J. D. (1) zgłosiła szkodę do T.U. (...) S.A., oświadczając, iż w dniu 25 października 2009 roku o godzinie 18.30. jadąc samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) ul. (...) w kierunku P., kierowca samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), K. B. (1), wymusiła pierwszeństwo przejazdu wyjeżdżając z ul. (...), z prawej strony w kierunku B., załączając oświadczenie sprawcy, sporządzone przez K. B. (1). (...) S.A., zarejestrowała to zgłoszenie szkody pod nr (...). (...) S.A. przyznało J. D. (1) odszkodowanie w wysokości 27.500,73 zł, które odebrała ona gotówką w kasie Oddziału w dniu 19 listopada 2009 roku. Z kwoty tej J. D. (1) potrąciła sobie 1.000 zł, przekazując resztę M. Z. (2).

W dniu 28 października 2009 roku oskarżona K. B. (1) zgłosiła do (...) S.A., szkodę wynikłą z fikcyjnej kolizji z dnia 25 października 2009 roku, oświadczając, iż w dniu 25 października 2009 roku około godziny 18.30. wyjeżdżając z ul. (...) w lewo w kierunku U. w ul. (...) o nr rej. (...), nie ustąpiła pierwszeństwa nadjeżdżającemu z przeciwko pojazdowi marki V. (...) o nr rej. (...). (...) S.A. przyznało K. B. (1) odszkodowanie na podstawie ubezpieczenia AC w wysokości 24.800 zł, przelewając tę kwotę w dniu 19 listopada 2009 roku na jej rachunek bankowy.

W listopadzie 2009 roku M. Z. (1) w uzgodnieniu z K. A. poinformował T. D. (1), iż będzie rzekomym uczestnikiem fikcyjnej kolizji. M. Z. (1) opisał przebieg i okoliczności tej kolizji, która miała polegać na tym, że w dniu 18 listopada 2009 roku T. D. (1), jadąc pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...) ul. (...) w kierunku S., skręcając w lewo w ul. (...), nie zachował ostrożności i uderzył w samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierowała A. G.. Oskarżony M. Z. (1) przedłożył T. D. (1) dokumenty wypełnione przez K. A. w postaci oświadczenia T. D. (1) o spowodowaniu kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku, opatrzonego także podpisem A. G. jako poszkodowanej i oświadczenia sprawcy szkody z dnia 26 listopada 2009 roku, które to dokumenty T. D. (1) podpisał. W dniu 20 listopada 2009 roku A. G. złożyła zgłoszenie szkody do (...) S.A. (...) Asekuracja załączając podpisane przez T. D. (1) oświadczenia jako sprawcy przedmiotowej kolizji i szkody, której nadano nr (...). W dniu 30 listopada 2009 roku (...) S.A. (...) Asekuracja przyznało A. G. odszkodowanie w kwocie 21.487,50 zł, którą przelano na konto bankowe. Za udział w fikcyjnej kolizjach drogowej T. D. (1) otrzymał od M. Z. (1) kwotę 1.000 zł.

W grudniu 2010 roku M. Z. (1) przekazał J. D. (1), że będzie rzekomą pokrzywdzoną w fikcyjnej kolizji również z udziałem pojazdu marki V. o nr rej. (...), która będzie miała się rzekomo odbyć w dniu 19 grudnia 2010 roku. Tym razem rzekomym sprawcą tego zdarzenia był J. G. (1) jako kierowca pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...). (...) S.A., ubezpieczonego (...) S.A., nr polisy (...).

J. D. (1) zgłosiła szkodę do (...) S.A., przedkładając oświadczenie sprawcy sporządzone przez J. G. (1), które otrzymała od M. Z. (1). W oświadczeniu tym J. G. (1), wskazał, iż kierujący pojazdem P. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) uderzył w samochód marki V. o nr rej. (...) poruszający się ul. (...) z pierwszeństwem przejazdu, spowodował kolizję uderzając w prawy bok. (...) S.A. zarejestrował zgłoszenie szkody pod nr (...). Oskarżony J. G. (1) potwierdził (...) S.A. fakt zaistnienia tego zdarzenia. (...) S.A. w styczniu 2011 roku przyznało odszkodowanie J. D. (1) w łącznej wysokości 26.250 zł, w dwóch transzach: w kwocie 24.200 zł i w kwocie 2.050 zł, przelewając na rachunek bankowy. Z kwoty tej J. D. (1) potrąciła sobie 1.000 zł, przekazując resztę M. Z. (2).

We wrześniu 2010 roku K. A. zaproponował swoim znajomym T. P. (1) i Ł. P. (1) zarobek w zamian za rejestrację na swoje nazwisko samochodu, który miał zostać użyty do fikcyjnej kolizji i wyłudzenia odszkodowania od ubezpieczyciela. T. P. (1) zarejestrował na siebie (...) o nr rej. (...), zaś Ł. P. (1) pojazd marki V. o nr rej. (...). T. P. (1) udzielił M. K. (2) i I. M. pełnomocnictwo do rejestracji tego pojazdu w Wydziale Komunikacji. Samochód marki N.

(...) o nr rej. (...) faktycznie był użytkowany przez K. A., który w dniu 22 lipca 2010 roku, kierując nim został ukarany mandatem karnym.

W dniu 8 września 2010 roku T. P. (1) zgłosił szkodę do (...) S.A. (...) Asekuracja, wypełniając i podpisując załącznik do zgłoszenia szkody, której nadano nr (...). Ze zgłoszenia tego wynikało, iż Ł. P. (2) był sprawcą kolizji drogowej polegającej na tym, że wyjeżdżając pojazdem marki V. o nr rej. (...) z ul. (...) w kierunku ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez T. P. (1). W dniu 20 września 2010 roku Ł. P. (1) wypełnił oświadczenie uczestnika zdarzenia, wpisując dane podyktowane mu przez K. A.. Nadto, Ł. P. (1) podpisał także oświadczenia sprawcy wypadku z dnia 7 września 2010 roku oraz zaświadczenie o demontażu tego pojazdu z dnia 20 września 2010 roku. Dokumenty te zostały dołączone do zgłoszenia szkody. (...) S.A. (...) Asekuracja przyznało T. P. (1) odszkodowanie w kwocie 25.578,09 zł, które odebrał on w dniu 23 września 2010 roku, przekazując w całości K. A..

Pod koniec 2009 roku K. A. zaproponował swojemu znajomemu N. K. (1) udział w procederze wyłudzenia odszkodowań z ubezpieczalni na podstawie fikcyjnych kolizji drogowych i kradzieży samochodów, w którym jego rola miał polegać na rejestrowaniu i ubezpieczaniu na swoje dane pojazdów, które miały zostać użyte w tych zdarzeniach oraz zgłaszaniu szkody do towarzystw ubezpieczeniowych, otrzymując za to odpowiedni zarobek. W listopadzie 2009 roku K. A. przedłożył N. K. (1) umowę sprzedaży z dnia 11 listopada 2009 roku samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) za cenę 600 zł, którą ten podpisał jako kupujący. W dniu 16 grudnia 2009 roku N. K. (1) udał się z K. A. do siedziby Towarzystwa (...) S.A. (...) Asekuracja celem ubezpieczenia przedmiotowego pojazdu, opłacając składkę z pieniędzy otrzymanych od oskarżonego. (...) to N. K. (1) sporadycznie użytkował. Na przełomie maja i czerwca 2010 roku K. A. zabrał ten pojazd w celu dokonania w nim uszkodzeń odpowiadających późniejszej fikcyjnej kolizji drogowej z udziałem pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...). Uszkodzony samochód oskarżony zwrócił N. K. (1). W dniu 11 czerwca 2010 roku K. A. i N. K. (1) udali się na miejsce upozorowanej kolizji drogowej w miejscowości N.. N. K. (1) kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) z widocznymi już uszkodzeniami, zaś K. A. również uszkodzonym pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...). W tym upozorowanym zdarzeniu N. K. (1) brał udział jako rzekomy sprawca i kierowca pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), z udziałem W. B., obywatela Niemiec, rzekomego pokrzywdzonego i kierowcy pojazdu O. (...) o nr rej. (...), za którego podawał się K. A., posługując się jego dokumentami. W. B. był krewnym K. A.. Będąc na miejscu ustawili oni pojazdy na poboczu i wezwali Policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji z KPP we W. B. R. i D. Ł., przeprowadzili czynności służbowe, ustalając, iż w N. na ul. (...) kierujący samochodem marki S. o nr rej. (...), którym był N. K. (1), podczas włączania się do ruchu nie udzielił pierwszeństwa, doprowadzając do zderzenia z samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), którym kierował W. B.. Funkcjonariusze Policji przebadali uczestników zdarzenia na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz ukarali N. K. (1) jako sprawcę kolizji, mandatem karnym wysokości 300 zł. Po tym zdarzeniu K. A. wręczył N. pieniądze w kwocie 1.500 zł. W dniu 5 lipca 2010 roku W. B. i K. A. zgłosili szkodę do (...) S.A. (...) Asekuracja, której nadano nr (...). W trakcie postępowania wyjaśniającego (...) S.A. (...) Asekuracja, pismem z dnia 17 lipca 2010 roku, zwróciło się do N. K. (1) o potwierdzenie szkody. W dniu 10 sierpnia 2010 roku N. K. (1), w towarzystwie (...), w biurze (...) S.A. (...) Asekuracja złożył oświadczenie uczestnika zdarzenia, wypełniając go danymi podyktowanymi przez K. A.. W dniu 9 sierpnia 2010 roku pojazd marki S. o nr rej. (...) został ześlomowany. Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja odmówiło W. B. wypłaty kwoty odszkodowania, z uwagi na powzięte wątpliwości co do przebiegu zdarzenia.

Kolejna fikcyjna kolizją drogową w jakiej udział brał N. K. (1) miała mieć miejsce w dniu 13 grudnia 2010 roku. Tym razem użyty miał zostać samochód A. (...) o nr rej. (...), który został na niego zarejestrowany w dniu 22 listopada 2010 roku, będąc faktycznie użytkowanym przez K. A.. Pojazdem miał rzekomo kierować N. K. (1) jako poszkodowany, zaś sprawcą był rzekomo L. S., który kierował pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...). Samochód marki O. (...) również faktycznie był użytkowany przez K. A., który w dniu 20 stycznia 2011 roku, kierując nim został ukarany mandatem karnym. Pojazd ten został zarejestrowany na L. S. w dniu 30 listopada 2010 roku, który upoważnił do dokonania tej czynności I. M.. Wcześniej pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) należał do żony K. A., która nabyła go w dniu 6 sierpnia 2010 roku. W dniu 5 listopada 2010 roku L. S. wykupił ubezpieczenie AC tego samochodu w (...) Towarzystwo (...) S.A., nr polisy (...) - (...).

W dniu 17 grudnia 2010 roku N. K. (1) zgłosił do (...) S.A. (...) Asekuracja szkodę, załączając oświadczenie sprawcy wypadku podpisane przez L. S., wypełniając druk zgłoszenia danymi podyktowanymi mu przez K. A., który w załącznikach sporządził szkice sytuacyjne. Szkodę z ubezpieczenia OC zarejestrowano pod nr (...). W zgłoszeniu szkody N. K. (1) oświadczył, iż jadąc trasą 92 na W. w miejscowości P., uderzył w samochód marki O. (...) o nr rej. (...), który nie ustąpił mu pierwszeństwa, a sprawca przyznał się do winy. W dniu 14 stycznia 2011 roku Towarzystwo (...) S.A. (...) Asekuracja na konto bankowe należące do N. K. (1) przelało z tytułu odszkodowania kwotę 33.800,00 zł, którą przekazał on w całości K. A., otrzymując zarobek w wysokości 1.500 zł.

Natomiast L. S. zgłosił szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia AC w dniu 15 grudnia 2010 roku do (...) Towarzystwo (...) S.A. wskazując, iż we W. podczas skrętu w lewo wpadał w poślizg i uderzył w inny samochód. Zgłoszenie szkody zarejestrowano pod nr (...). W dniu 20 grudnia 2010 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. przelało na rachunek bankowy L. S. odszkodowanie w kwocie 21.758,61 złotych.

Zimą 2010 roku z K. A. skontaktował się T. A. (1), który zainteresowany był zarobkiem za udział w fikcyjnej kolizji drogowej, będącej podstawą do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia. T. A. (1) o takiej możliwości dowiedział się od swojego sąsiada Ł. K., brata N. K. (1). K. A. przyjechał do miejsca zamieszkania T. A. (1) z dokumentami dotyczącemu zakupu i rejestracji pojazdu marki K. S. o nr rej. (...), w tym pełnomocnictwem dla M. K. (2) i I. M., które ten podpisał. K. A. wyjaśnił mu okoliczności fikcyjnej stłuczki, podając, że zdarzenie to poległo na tym, iż w dniu 14 marca 2011 roku T. A. (1) jadąc pojazdem marki K. S. o nr rej. (...) ul. (...) z pierwszeństwem przejazdu, uderzył w pojazd marki N. (...) o nr rej. (...), kierowany przez T. D. (1), nadjeżdżający z ul. (...), który nie ustąpił mu pierwszeństwa i spowodował kolizję. T. D. (1) był formalnym właścicielem samochodu marki N. (...) o nr rej. (...), który w dniu 21 stycznia 2011 roku ubezpieczył w (...) S.A. (...) Asekuracja, nr polisy (...). (...) to było faktycznie użytkowane przez M. Z. (1). T. A. (1) jako poszkodowany, w dniu 28 marca 2011 roku, zgłosił szkodę do (...) S.A. (...) Asekuracja, składając pisemne oświadczenie sprawcy z dnia 14 marca 2011 roku. W dniu 11 kwietnia 2011 roku odszkodowanie w kwocie 21.400 zł przelano na konto bankowe T. A. (1), który następnie w dniu 15 kwietnia 2011 roku przelał tę kwotę na konto bankowe Ł. K., otrzymując od K. A. kwotę 1.000 zł.

Natomiast T. D. (1) w dniu 16 marca 2011 roku zgłosił szkodę z ubezpieczenia AC do Towarzystwa (...) S.A. (...) Asekuracja, dostarczając dokumenty w dniu 28 marca 2011 roku. W dniu 4 kwietnia 2011 roku kwotę odszkodowania w wysokości 16.500 zł przelano na konto T. D. (1), którą w przekazał on M. Z. (2), potrącając sobie kwotę 1.000 zł.

W kwietniu 2011 roku K. A. przekazał N. K. (1), iż zakupi na jego dane samochód osobowy marki V. (...), co do którego zostanie upozorowana kradzież, za co otrzyma on 2.000 zł. W dniu 29 kwietnia 2011 roku N. K. (1) zakupił przedmiotowe auto. Czynności związane z rejestracją tego pojazdu zostały powierzone firmie (...). Czasowa rejestracja samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) nastąpiła w dniu 30 czerwca 2011 roku. Z uwagi na fakt, iż przedmiotowe auto było uszkodzone K. A. wraz z N. K. (1) do ubezpieczalni - Towarzystwa (...) S.A. udali się faktycznie innym samochodem osobowym tej samego typu, zmieniając tablice rejestracyjne oraz oryginalne nalepki. N. K. (1) zawarł umowę ubezpieczenia AC i OC, w której wartość samochodu została określona na kwotę 65.200 zł, otrzymując polisę (...) nr (...).

W dniu 18 października 2011 roku K. A. przywiózł N. K. (1) kluczyk do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), dowód rejestracyjny oraz polisę, informując go, że jutro ma zgłosić kradzież tego auta na Policji oraz do ubezpieczyciela. K. A. poinstruował N. K. (1) jakie okoliczności ma podać odnośnie trasy, zaznaczając, iż nie może być ona monitorowana. oraz sposobu tankowania. Na następny dzień N. K. (1) o godzinie 8.45 zadzwonił na Policję, zgłaszając kradzież samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), umawiając się na złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i zeznań w charakterze świadka w Komisariacie Policji w Komornikach. O godzinie 11.20 N. K. (1) stawił się w KP – K. i złożył ustane zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...), będącego jego własnością oraz złożył fałszywe zeznania co do okoliczności utraty tego pojazdu, wiedząc że czynu tego nie popełniono, do czego został wcześniej nakłoniony przez K. A.. Następnie, N. K. (1) telefonicznie z nr 693 203 511 zgłosił do Towarzystwa (...) S.A. kradzież oraz wynikłą z tego szkodę w oparciu o polisę (...) nr (...). Towarzystwo (...) S.A. przyjęło zgłoszenie szkody, rejestrując ją pod nr (...). Ubezpieczyciel przyjął,

iż wysokość należnego odszkodowania wynosi 57.000 zł, która to kwota stanowiła wartość pojazdu w dniu szkody. W wyniku czynności służbowych funkcjonariuszy Policji ustalono, iż do przestępstwa kradzieży pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) na szkodę N. K. (1) nie doszło. W dniu 19 października 2011 roku o godzinie 16.50 N. K. (1) został zatrzymany. W dniu 20 października 2011 roku o godzinie 20.10 zatrzymano oskarżonego K. A..

K. A. w procederze doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 212.160,51 zł i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57.000 zł wskazane towarzystwa ubezpieczeniowe.

M. Z. (1) w procederze doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 212.160,51 zł wskazane towarzystwa ubezpieczeniowe.

W dniu 25 września 2011 roku zmarł L. S..

Oskarżony **K. A.** ma 39 lat, wykształcenie średnie, z zawodu jest blacharzem samochodowym, od dnia 14 listopada 2016 roku pracuje w charakterze kierowcy w firmie (...) sp. z o., otrzymując wynagrodzenie w wysokości 1.850,00 zł. Oskarżony jest rozwiedziony, ma jedno dziecko w wieku 11 lat, pozostające na jego utrzymaniu, uiszcza z tego tytułu alimenty w wysokości 800 zł miesięcznie. K. A. był jeden raz karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 30 lipca 2012 roku, sygn. akt VIII K 75/11, został skazany za przestępstwo z art. 292 § 1 k.k., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności. K. A. był karany za wykroczenia drogowe jako kierujący: w dniu 12 kwietnia 2011 roku w P. samochodem marki B. nr rej. (...), w dniu 30 stycznia 2011 roku w P. samochodem marki O. (...) nr rej. (...), w dniu 22 lipca 2010 roku w K. samochodem marki N. nr rej. (...), w dniu 31 marca 2010 roku w P. samochodem marki L. nr rej. (...), nadto, w dniu 18 czerwca 2007 roku legitymowany był jak kierujący samochodem marki A. (...) (k. 6 załącznik nr 11).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony K. A. został poddany jednorazowemu badaniu sądowo - psychiatrycznemu, na podstawie którego biegli psychiatrzy K. B. (2) i W. C., nie rozpoznali u oskarżonego choroby psychicznej i upośledzenia umysłowego, stwierdzili natomiast cechy nieprawidłowej osobowości ze skłonnościami do stanów depresyjnych. Biegli stwierdzili, iż oskarżony miał zachowaną zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim zachowaniem. Nadto, biegli uznali, iż branie udziału w postępowaniu przez K. A. nie stanowi zagrożenia dla jego zdrowia i życia. Biegli wskazali, iż oskarżony rozumie toczący się proces i jest on zdolny do racjonalnej obrony.

Oskarżony **M. Z. (1)** ma 40 lat, wykształcenie średnie, z zawodu jest kelnerem-barmanem, pracuje w charakterze menadżera regionalnego w firmie (...) z siedzibą w W., otrzymując wynagrodzenie w wysokości 2.900 zł. Oskarżony jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku: 12 i 6 lat, pozostające na jego utrzymaniu. M. Z. (1) był trzykrotnie karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 3 listopada 2010 roku został skazany za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 13 lipca 2012 roku, sygn. akt III K 720/11, został on skazany za przestępstwo z art. 229 § 1 k.k., związanego z nieprawidłowym zaparkowaniem samochodu marki C. (...) o nr rej. (...), na karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 20 zł każda stawka. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 23 maja 2014 roku, sygn. akt VIII K 470/13, został on skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 3 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszaniem wykonania tej kary na okres 4 lat tytułem próby i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 zł każda stawka. M. Z. (1) był karany za wykroczenie jako kierujący w dniu 15 lutego 2010 roku w S. samochodem marki C. (...) o nr rej. (...).

Oskarżona **M. J. (1)** ma 45 lat, wykształcenie średnie, bez zawodu, pracuje w firmie Poczta Polska, otrzymując wynagrodzenie w wysokości 1.680 zł. Oskarżona jest rozwiedziona, ma dwoje dzieci w wieku: 25 i 22 lat, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. M. J. (1) nie była dotąd karana sądownie.

Oskarżony **A. J. (1)** ma 45 lat, wykształcenie podstawowe, z zawodu jest budowlańcem-malarzem-szpachlarzem, bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując dochód w wysokości około 1.200 zł. Oskarżony jest

rozwidziony, ma dwoje dzieci w wieku: 25 i 22 lat, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. A. J. (1) był czterokrotnie karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 2 grudnia 2007 roku, sygn. akt VIII K 558/08, został skazany za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 4 lata tytułem próby i na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda stawka, postanowieniem z dnia 21 czerwca 2010 roku zarządzone wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 8 grudnia 2009 roku, sygn. akt VIII K 1336/09, został skazany za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 4 lata tytułem próby i na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 20 zł każda stawka. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 30 czerwca 2010 roku, sygn. akt III K 1034/09, został skazany za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lata tytułem próby i na karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 30 zł każda stawka. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 6 czerwca 2012 roku, sygn. akt VIII K 1140/11, został skazany za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i in., na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lata tytułem próby i na karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda stawka.

Oskarżona **K. B. (1)** ma 36 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu jest fryzjerką, bezrobotna, pozostaje na utrzymaniu męża. Oskarżona jest zamężna, ma dwoje dzieci w wieku: 11 i 7 lat. K. B. (1) nie była dotąd karana sądownie.

Oskarżony **J. G. (1)** ma 38 lat, wykształcenie średnie, z zawodu jest kucharzem, prowadzi własną działalność gospodarczą, osiąga dochód w wysokości 3000 zł. Oskarżony jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 5 lat pozostające na jego utrzymaniu. J. G. (1) nie był dotąd karany sądownie.

Oskarżona **M. M. (1)** ma 35 lat, wykształcenie wyższe, z zawodu jest grafikiem-fotografem, pracuje w firmie (...) S.A., otrzymując wynagrodzenie w wysokości 2.300 zł. Oskarżona jest panną nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. M. M. (1) nie była dotąd karana sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie:

I. Wyjaśnienie oskarżonych:

1. częściowo K. A. (k. 55-56, k. 128-129, k. 133-134, k. 592-594, k. 773-775, k. 947-949, k. 1076-178, k. 1128-1129 w zw. z k. 1516-1527),
2. częściowo M. Z. (1) (k. 204-207, k. 347-349 załącznika nr 25, k. 151-154, k. 156-158 załącznika nr 33 w zw. z k. 1498),
3. częściowo M. J. (1) (k. 118-120 załącznika nr 42 w zw. z k. 1499)
4. częściowo A. J. (1) (k. 209-212 załącznika nr 42 i 52 w zw. z k. 1499)
5. częściowo K. B. (1) (k. 163-165 załącznika nr 43 w zw. z k. 1550-1551),
6. częściowo J. G. (1) (k. 171-173 załącznika nr 43 w zw. z k. 1499-1500)
7. częściowo M. M. (1) (k. 163-167, k. 175-178 załącznika nr 6, k. 169-170 załącznika nr 1 w zw. z k. 1500-1501),

II. zeznań świadków:

1. częściowo N. K. (1) (k. 12-14, 33-34, 48-52, k. 746-747, 749-750, k. 258-261, k. 264-266, k. 274-277, k. 286-288 załącznik nr 11, k. 304-307, k. 325-318 załącznik nr 14 w zw. z k. 1553-1556),
2. częściowo Ł. K. (k. 1552-1553)

3. T. A. (1) (k. 170-173, k. 369-371 załącznik nr 25 w zw. z k. 1557-1558),
4. Ł. P. (1) (k. 1431-1432 w zw. z k. 1559-1560),
5. częściowo T. D. (1) (k. 195-198 załącznik nr 25, k. 133-136, k. 156-158 załącznik nr 33 w zw. z k. 1560-1561, k. 1634-1635),
6. częściowo Przemysława S. (k. 99-102, k. 184-187 załącznik nr 42 i 51 w zw. z k. 1662-1563),
7. T. P. (1) (k. 84-87, k. 137-138 załącznik 22 w zw. z k. 1586-1587),
8. częściowo J. D. (1) (k. 149-153, k. 186-189 załącznik nr 43 w zw. z k. 1588-1590),
9. B. R. (k. 109-113 zbiór C w zw. z k. 1591),
10. D. Ł. (k. 114-117 zbiór C w zw. z k. 1991-1692),
11. I. R. poprzednio M. (k. 1592-1593),
12. M. K. (2) (k. 78-79, k. 133-134 zbiór C w zw. z k. 1593),
13. T. G. (k. 74 zbiór C.I.),
14. J. P. (k. 40 zbiór C.I) (k. 155-157 zbiór C.I).

III. **opinie biegłych:** opinii biegłego sądowego z dziedziny informatyki z dnia 20 grudnia 2011 roku – mgr inż. M. P. (k. 173-176, tom I), opinii nr (...) biegłego sądowego z dziedziny informatyki, sprzętu i oprogramowania z marca-kwietnia 2012 roku – mgr inż. R. J. (k. 346-355 tom II), opinii sądowno-psychiatrycznej biegłych psychiatrów: K. B. (2) i W. C. z dnia 20 sierpnia 2014 roku dot. oskarżonego K. A. (k. 798-805 tom IV), opinii z dnia 18 maja 2015 roku biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. (k. 986- 1015 tom V), opinii biegłego w dziedzinie kryminalistyczno –technicznej rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 2 lutego 2013 roku- dr inż. M. Ś. (k. 137-154 załącznik nr 6), opinii biegłego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 13 lutego 2013 roku- mgr inż. G. A. (1) (k. 177-192 załącznik nr 11).

IV. zgromadzonych w aktach sprawy **dokumentów**, a mianowicie: protokołu ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 19 października 2011 roku (k. 2-3), protokołu oględzin miejsca kradzieży pojazdu marki V. (...) (k. 5-6), protokół zatrzymania N. K. (1) z dnia 19 października 2011 roku (k. 10), protokołu zatrzymania rzeczy należących do N. K. (1) (k. 15-17), danych z portalu Allegro.pl. (k. 19-24), notatki urzędowej z dnia 20 października 2011 roku (k. 25), informacji z Grupy (...) sp. o.o. w P. z dnia 20 października 2011 roku (k. 26-27), protokołu zatrzymania oskarżonego K. A. (k. 28), protokołów przeszukania pomieszczeń mieszkalnych należących do K. A. (k. 36-43), protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych należących do N. K. (1) (k. 44-47), notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym z dnia 21 października 2011 roku (k. 53), protokołów z przeszukania i oględzin rzeczy należących do oskarżonego K. A. (k. 57- 119), notatki urzędowej KP – K. z dnia 21 października 2011 roku (k. 120-127), protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych należących do D. K. (1) (k.137-138), notatki urzędowej z dnia 23 listopada 2011 roku (k. 154), wykazu szkód komunikacyjnych zgłoszonych przez oskarżonego K. A. w (...) S.A. (k. 155-160), pokwitowania odbioru rzeczy przez oskarżonego K. A. (k. 170), protokołu oględzin rzecz należących do N. K. (1) (k.179-199), notatek urzędowych z dnia 21 października 2011 roku i z dnia 23 grudnia 2011 roku i z dnia 4 stycznia 2011 roku i z 7 stycznia 2011 roku i 18 stycznia 2012 roku (k. 205, k. 214, 219-220), informacji z K. dot. oskarżonego K. A. (k. 209), informacji z (...)u dot. oskarżonego K. A. i świadka N. K. (1) (k. 237), wykazu połączeń z numeru (...) przekazanych przez operatora (...) S.A. (k. 233-248), dokumentów dot. kradzieży samochodu marki R. (...) nr rej. (...) w postaci: protokołu oględzin miejsca kradzieży z dnia 26 lutego 2007 roku (k. 259-261), notatek urzędowych z dnia 26 lutego i 26 marca 2007 roku (k. 262-264, k. 277-278), dokumentacji szkody przez (...) S.A. (k. 269-276), postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie kradzieży samochodu marki R. (...) nr rej. (...) (k. 279), pisma

ze Starostwa (...) z dnia 25 stycznia 2012 roku (k. 358), pisma (...) S.A. z dnia 26 kwietnia (k. 358a-360), pisma z (...) Asekuracja z dnia 24 kwietnia 2012 roku (k. 361), pisma E. Hestia z dnia 29 maja 2012 roku (k. 365), danych dot. numeru (...) przekazane przez operatora (...) sp. z o.o. (k. 373-376), danych przekazanych przez operatora (...) S.A. z dnia 18 maja 2012 roku (k. 380-381), danych przekazanych przez operatora (...) Sp. z o.o. z dnia 23 maja 2012 roku (k. 383-384), danych przekazanych przez operatora (...) sp. z o.o. z dnia 18 maja 2012 roku (k. 385-386), notatek informacyjnych o zdarzeniu drogowym: z dnia 20 stycznia i 22 listopada i 23 grudnia i 17 marca i 28 czerwca i 30 marca i 11 lutego i 20 lutego i 2 września i 2 lutego 2010 roku i z 24 czerwca i 10 lipca i 1 maja 2011 roku i z dnia 11 stycznia i 25 kwietnia i 23 października 2009 roku przy ul. (...) i ul. (...) i ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) i przy ul. (...) - samochód osobowy: marki A. (...), marki B. (...), marki F. (...), marki F. (...), marki O. (...), marki V. (...), marki F. (...), marki R. (...) nr rej. (...), marki B. (...), marki H. (...) - V PZ 67115, marki A. (...), marki M. (...), marki A. (...), marki F. (...), marki B. (...) LE (k. 387-402, k. 407), wniosku o ukaranie (k. 405-406), tablic zdjęć poglądowych (k. 438), protokołu przeszukania mieszkania zajmowanego przez oskarżonego K. A. (k. 453-456), protokołu eksperymentu procesowego dot. wskazania miejsca zamieszkania oskarżonego K. A. przez świadka J. A. (k. 457-458), zgłoszenie szkody przez A. G. z dnia 18 listopada 2009 roku (k. 470), sprawozdania z karty zdarzenia drogowego z udziałem D. A. samochód marki A. (...) wraz dokumentami rejestrowymi (k. 482-488), danych operatora (...) sp. z o.o. z dnia 1 lutego 2013 roku (k. 493-494), wniosku w trybie art. 46 k.k. pokrzywdzonego (...) S.A. (k. 564), pokwitowania odbioru komputera o nr seryjnym (...) (k. 571), protokołu pobrania materiału porównawczego od N. K. (2) (k. 585-591), protokołu pobrania materiału porównawczego od oskarżonego K. A. (k. 585-591), pokwitowania odbioru laptopa marki A. wraz z zasilaczem, pamięci przenośnej marki P. czytnika kart S., karty 4 GB S. (k. 596), teczki dowodu osobistego oskarżonego K. A. (k. 597-598), wydruków z bazy (...) (k. 600-609), dokumentów dot. kradzieży samochodu marki A. (...) nr rej. (...) i samochodu marki A. (...) nr rej. (...) w postaci: zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa kradzieży z dnia 22 lutego 2010 roku i z dnia 10 sierpnia 2011 roku zgłoszonym przez J. G. (1) wraz z załącznikami (k. 613-619, k. 640-647), protokołu oględzin miejsc kradzieży (k. 620-621, k. 648), postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k. 630, k. 658), tablic zdjęć poglądowych (k. 659-662, 742-745), dokumentów dot. kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) (k. 666-741), pokwitowania odbioru (k. 760), danych z (...) dot. M. Z. (1) (k. 791-792), informacji z K. (k. 836, k. 1018-1033, k. 1036-1038, k. 1608-1611), karty karnej (k. 879-880, k. 920-923, k. 1034-1035, k. 1043-1044, k. 1612-1619), pisma z (...) S.A. z dnia 3 marca 2015 roku (k. 964), pisma z Urzędu Miasta w P. dot. wykazu pojazdów zarejestrowanych na oskarżonego K. A. (k. 1049), notatek urzędowych z dnia 19 listopada 2015 roku (k. 1064-106), decyzji o wypłacie odszkodowania na rzecz M. S. (1) (k. 1113), notatki urzędowej dot. wykroczenia popełnionego przez M. Z. (1) samochodem marki C. nr rej. (...) (k. 1130), postanowienia z 6 września 2016 roku sygn. akt VIII Ko 1728/16 (k. 1622), protokołu przesłuchania podejrzanego W. B. (k. 1637-1645), protokoły z rozprawy w sprawie III K 720/11 (k. 1648-1650), oświadczenia M. A. (1) (k. 1664), umowy o pracę (k. 1665) oraz dokumentów zgromadzonych w zbiorze C (k. 8-9, k. 74, k. 10-12, k. 13-15, k. 34-35, k. 36-39, k. 40, k. 67-68, k. 75-77, k. 80, k. 84-86, k. 145-149, k. 154, k. 155-157, k. 158-160, k. 161-163, k. 165-166, k. 167-170, k. 182-184, k. 266-269, k. 171-173, k. 174-176, k. 177-178, k. 179-181, k. 279-282, k. 184-185, k. 186-188, k. 189-191, k. 192-194, k. 198-200, k. 209-230, k. 233-234, k. 240-241, k. 231-232, k. 235-236, k. 238-239, k. 242-262, k. 273-274, k. 277-279, k. 284-286, k. 280-282, k. 288-292, k. 293-294, k. 303-304v, k. 295-297, k. 304-305, k. 309-313 i w załącznikach: nr 1 (k. 4-61, k. 76-80, k. 90-95, k. 99-100, k. 103-106, k. 109, k. 111-162, k. 166-167, k. 175) nr 6 (k. 2-159, k. 171-174), nr 7 (k. 2-98, k. 114-125), nr 11 (k. 5-76, k. 82-192, k. 194-195, k. 197, k. 200-256, k. 267-268, k. 278-283, k. 289-291, nr 14 (k. 5-38, k. 48-152, k. 155-164, k. 168, k. 170-191, k. 193, k. 196-303, k. 326), nr 22 (k. 3-21, k. 29-32, k. 40-73, k. 89, k. 98, k. 101-125, k. 127-134), nr 25 (k. 4-91, k. 95-166, k. 182-191, k. 219-224, k. 227-267, k. 275-343, k. 350-357), nr 33 (k. 2-41, k. 54-114, k. 147, k. 159-161, k. 167-177), 42 i 51 (k. 5-6, k. 8-39, k. 49, k. 53-58, k. 68-84, k. 89-98, k. 105-107, k. 114-115, k. 122-179, k. 213-224), nr 43 (k. 5-18, k. 31-50, k. 52-137, k. 174-182, k. 204-211) i aktach spraw: V. W. 92/16 i III K 720/11 Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P..

Oskarżony **K. A.** na etapie postępowania przygotowawczego i w trakcie postępowania sądowego przyznał się jedynie do popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach: II i III i częściowo I, w zakresie zdarzenia z udziałem samochodu marki V. (...) nr rej. (...), aktu oskarżenia, tj. nakłaniania N. K. (1) do powiadomienia Komisariatu Policji w Komornikach o kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) i zeznania nieprawdy jako świadek co

do okoliczności utraty pojazdu wiedząc, że przestępstwa nie popełniono oraz podrobienia podpisów M. M. (1) na wskazanych dokumentach.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym podał, iż na przełomie lutego i marca 2011 roku był w posiadaniu uszkodzonego samochodu marki V. (...), którego naprawa była nieopłacalna, w związku z czym postanowił zarejestrować ten pojazd na inną osobę, która następnie miała zgłosić jego kradzież, wskazując, iż osobą tą został N. K. (1), który zgodził się to zrobić za kwotę 2.000 zł. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom, w których opisał okoliczności związane z ubezpieczeniem tego auta, tj. w części, w której, podał, iż do agenta ubezpieczeniowego pojechał wraz z N. K. (1) innym samochodem marki V. (...) również koloru białego, należącym do jego znajomego, zamieniając tablice rejestracyjne oraz oryginalne nalepki, po czym przedmiotowy samochód marki V. (...) nr rej. (...) zezłomował, a następnie N. K. (1) zgłosić kradzież tego auta na Policji. Sąd uznał za wiarygodne także, wyjaśnienia K. A. odnośnie czynów dotyczących rzekomych kolizji drogowych z udziałem pojazdu marki S. o nr rej. (...) i pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) z czerwca 2010 roku oraz z udziałem pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) i pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) z grudnia 2010 roku, wyłącznie w zakresie, w którym podał, iż brał w nich udział.

We wskazanym wyżej zakresie wyjaśnienia oskarżonego K. A. były zgodne z zeznaniami świadka N. K. (1), który wskazał, iż za namową oskarżonego zarejestrował na siebie samochód marki V. (...) nr rej. (...), uczestnicząc w jego ubezpieczeniu, zgłaszając następnie jego kradzież na Policji. Nadto, świadek N. K. (1) podał, iż dokonując wyłudzenia odszkodowania na fikcyjne kolizje z dnia 11 czerwca 2010 roku i 13 grudnia 2010 roku działał wspólnie i w porozumieniu z K. A.. Natomiast, wyjaśnienia oskarżonego dotyczące podrobienia podpisów M. M. (1) znajdujących się na wniosku o ubezpieczenie OC/AC z dnia 2 września 2006 roku oraz na polisie Ubezpieczenia OC nr (...), były zgodne z treścią opinii z dnia 18 maja 2015 roku biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. (k. 986- 1015 tom V), z której wynika, iż zapisy ręczne oraz podpisy, a w przypadku polisy wyłącznie podpis, zostały nakreślone przez K. A., co korespondowało z treścią wyjaśnień oskarżonej M. M. (1), która stwierdziła, iż owe podpisy i zapisy nie zostały przez nią sporządzone.

Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom K. A. w części, w której podał, iż prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w P., której przedmiotem jest naprawa samochodów i sporadycznie handel częściami samochodowymi, wskazując, iż zleca naprawę różnym warsztatom ponieważ nie ma swojego placu oraz tego, iż w przypadku fikcyjnej kolizji z dnia 11 czerwca 2010 roku odszkodowanie nie zostało wypłacone z uwagi na niejasności bowiem były one zgodne z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności dokumentami przedłożony przez ubezpieczyciela.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. A., w których wskazał, że inspiratorem i pomysłodawcą w tym procederze był N. K. (1), który sam miał zaoferować się w przypadku rejestracji i zgłoszenia fikcyjnej kradzieży samochodu marki V. (...) oraz nakłaniać go aby auta, biorące udział fikcyjnych kolizjach z dnia 11 czerwca 2010 roku i 13 grudnia 2010 roku zarejestrować na niego ponieważ potrzebował pieniędzy, zaś jego rola sprowadzał się wyłącznie do tego, iż podstawiał jakiegoś klienta, który miał naprawiać samochód i przy pomocy ubezpieczenia OC sprawcy klient ten nie musiał płacić za tę naprawę, zaznaczając, iż on nie czerpał z tego żadnych pieniędzy, dodając, że w przypadku kolizji z udziałem O. (...) nr rej. (...) przyjechali oni w kilka osób, w okolice N., na trasie P. – W., a on występował jak świadek tego zdarzenia, zaś wezwani przez N. K. (1), Policjanci nie wiedzieli, że kolizja jest fikcyjna, natomiast w przypadku rzekomej kolizji z udziałem pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) i pojazdu A. (...) nr rej. (...) było podobnie, z tym, że bez udziału Policji, ze spisaniem oświadczeń, dodając, że N. K. (1) kierował samochodem A. (...), zaś kierowcy O. nie pamięta.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której nie przyznał się do popełnienia pozostałych zdarzeń, oświadczając, że nie uczestniczył w żadnych innych fikcyjnych kolizjach czy też kradzieżach samochodów lub innych nieprawdziwych zdarzeniach, za które było wypłacone odszkodowanie.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżone były sprzeczne z materiałem zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami świadków: N. K. (1) P. S., T. A. (1), Ł. P. (1), T. P. (1) oraz z wyjaśnieniami oskarżonej M. M. (1), którzy w sposób identyczny przedstawili rolę oskarżonego K. A. w procederze wyłudzenia odszkodowań na podstawie

fikcyjnych zdarzeń, wskazując, iż to on nakłonił ich do udziału w tym procederze, obiecując łatwy zarobek, w zamian za rejestrowanie na siebie aut, które miały być użyte do fikcyjnych kolizji drogowych, a następnie rzekomy w nich udział i zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela, wyjaśniając ich przebieg, a następnie przedkładając do podpisu dokumenty konieczne do wypłaty odszkodowań, pomagając im we wszystkich formalnościach, które dotyczyły zgłoszenia szkody i uzyskania odszkodowania i wreszcie odbierając od nich kwotę odszkodowania, przekazując im obiecany wcześniej zarobek. Nadto, udział oskarżonego w wyłudzeniu odszkodowania na podstawie fikcyjnej kolizji drogowej z dnia 18 listopada 2009 roku, udowodniła opinia biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. z dnia 18 maja 2015 roku (k. 986- 1015 tom V), w której biegły wskazał, iż zapisy ręczne na oświadczeniu T. D. (1) o spowodowaniu kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku, opatrzony także podpisem A. G. jako poszkodowanej (k. 39) i oświadczeniu sprawcy szkody z dnia 26 listopada 2009 roku (k. 81), pochodzą od oskarżonego K. A., co potwierdziło fakt, iż w przypadku tego czynu tj., wyłudzenia odszkodowania na podstawie fikcyjnej kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku M. Z. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. A.. Ponadto, świadek Ł. K., wskazał, iż K. A. powiedział, iż szukał osób, które chciałyby zarobić, w zamian za udział w fikcyjnej kolizji, na podstawie której wyłudzał on odszkodowania, w związku z czym skontaktował z nim swojego sąsiada T. A. (1), który był tym zainteresowany. Nadto, to, iż K. A. brał udział w procederze opisanym w zarzucie I aktu oskarżenia świadczą także: treść protokołu przeszukania pomieszczeń należących do oskarżonego z dnia 21 października 2011 roku (k. 34-43), protokołu zatrzymania i oględzin telefonów komórkowych, z których wynika, iż komunikował się ze współsprawcami (k. 57-59, k. 60-127), notatki urzędowej z dnia 18 stycznia 2012 roku (k.214), która świadczy o tym, iż użytkował niektóre samochody, które brały udział w fikcyjnych kolizjach, opinia nr (...) biegłego sądowego z dziedziny informatyki, sprzętu i oprogramowania z marca-kwietnia 2012 roku – mgr inż. R. J. (k. 346-355 tom II), z której wynika, iż na nośniku oskarżonego znajdowały się wizerunki przedmiotowych pojazdów, danych operatora (...) sp. z o.o., wskazujących na to, iż K. A. znał oskarżonego J. G. (1) (k. 386), notatka urzędowa z analizy oględzin telefonów potwierdzająca znajomość K. A. i M. Z. (1) oraz aktach szkodowych przekazanych przez pokrzywdzone towarzystwa ubezpieczeniowe i akta rejestrowe przekazane przez Wydział Komunikacji. Nadto, w zabezpieczonym komputerze oskarżonego zabezpieczono skany dokumentów tożsamości W. B. (k. 37-38 załącznik nr 14)

Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego **M. Z. (1)** były wiarygodne jedynie w zakresie, w którym podał, iż zna małżonków J. D. (1) i T. D. (1), z którymi dawniej utrzymywał bliskie kontakty towarzyskie i z którymi jest obecnie skonfliktowany oraz że wynajmował od nich mieszkanie, a także tego, iż użytkował i posiadał na własność samochód marki C. (...) o nr rej. (...), który zakupił od T. D. (1) bowiem było to zgodne z zeznaniami świadków J. D. (1) i T. D. (1), którzy potwierdzili fakty przedstawione przez oskarżonego w tym przedmiocie. Nadto, okoliczność, iż M. Z. (1) był właścicielem i użytkownikiem samochodu marki C. (...) o nr rej. (...), wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy III K 720/11.

Sąd uznał, iż w pozostałej części wyjaśnienia oskarżonego **M. Z. (1)**, nie zasługiwały na danie im wiary bowiem były sprzeczne z zeznaniami świadków J. D. (1) i T. D. (1), którzy spójnie i zgodnie wskazali, iż to oskarżony zaproponował im udział procederze wyłudzenia odszkodowań na podstawie fikcyjnych kolizji drogowych, przedstawiając go jako osobę, która to zorganizowała. J. D. (1) i T. D. (1) podali, iż ich rola sprowadzała się wyłącznie do podpisywania dokumentów przedłożonych przez M. Z. (1) i dokonywania formalności w Towarzystwach ubezpieczeniowych, wskazując dane przekazane im przez oskarżonego M. Z. (1) oraz wypłaty wyłudzonych odszkodowań za co otrzymywali obiecany wcześniej zarobek, który potracali z kwoty odszkodowania. Nadto, to, iż M. Z. (1) w przypadku fikcyjnej kolizji drogowej z dnia 18 listopada 2009 roku działał wspólnie i w porozumieniu z K. A. świadczy fakt, iż dostarczone przez niego dokumenty i przedłożone do podpisu T. D. (1) w postaci oświadczenia T. D. (1) o spowodowaniu kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku, opatrzony także podpisem A. G. jako poszkodowanej (k. 39) i oświadczenia sprawcy szkody z dnia 26 listopada 2009 roku (k. 81), zgodnie z opinią z dnia 18 maja 2015 roku biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. (k. 986- 1015 tom V), zostały wypełnione przez K. A..

Sąd jedynie w nieznacznym zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych **M. J. (1)** i **A. J. (1)**, którzy nie przyznali się do zarzucanego im czynu. M. J. (1), podała, iż nie pamięta już nic ze zdarzenia opisanego w zarzucie ponieważ miała wiele samochodów. A. J. (1) wyjaśnił, iż nie zna ani P. K. ani P. S., zna natomiast ojca K. A. u którego w warsztacie

naprawiał samochód oraz K. A., z którym miał sporadyczne kontakty związane z handlem częściami samochodowymi. A. J. (1) zaznaczył, iż nie namawiał nikogo do fikcyjnych kolizji i nie współpracował w tym zakresie z K. A.. Wyjaśnienia tych oskarżonych były niezgodne z zeznaniami świadka P. S., który przedstawił okoliczności fikcyjnych kolizji drogowych z dnia 4 listopada 2004 roku i z dnia 22 sierpnia 2006 roku oraz wyłudzenia na ich podstawie odszkodowań od towarzystw ubezpieczeniowych. P. S. przyznał się do brania udziału w tym procederze, wskazując osoby, które nakłoniły go tego oraz wspólnie i w porozumieniu z nim dokonały wyłudzenia odszkodowań, tj. K. A., A. J. (1) i M. J. (1). Nadto, P. S. na okazanych mu tablicach poglądowych rozpoznał A. J. (1) jako osobę, która nakłaniała go do wzięcia udziału w procederze wyłudzenia odszkodowania za szkodę, która powstała wyniku fikcyjnej kolizji drogowej i który skontaktował go z K. A. oraz K. A., określając go pseudonimem (...), jako osobę, która ten proceder przeprowadziła, zabierając go na miejsce rzekomego wypadku, wyjaśniając jego przebieg oraz dokonując wszystkich formalności związanych ze zgłoszeniem szkody i uzyskaniem odszkodowania. Nadto, świadek P. S. wyraźnie wskazał, iż poszkodowaną w fikcyjnej kolizji z dnia 22 sierpnia 2006 roku była M. J. (2), co korespondowało z dokumentami zgromadzonymi z aktach szkodowych (...) S.A., w tym oświadczeniem sprawcy wypadku z dnia 22 sierpnia 2006 roku, w którym osobą poszkodowaną była M. J. (1), które zostało załączone do zgłoszenia szkody do (...) S.A. (k. 29 - załącznik 42 i 51). Nadto, o kontaktach oskarżonego A. J. (1) z oskarżonym K. A. świadczy fakt, iż samochód marki F. (...) o nr rej. (...), który należał do P. S., który przekazał on A. J. (1), został następnie sprzedany kuzynce oskarżonego – M. M. (1), a następnie został on użyty do kolejnych fikcyjnych kolizji, tym razem z rzekomym udziałem oskarżonej M. M. (1), co potwierdziła ona w swoich wyjaśnieniach.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia M. J. (1) jedynie co do tego, iż tego, iż posiadała ona wiele samochodów jako zgodne dokumentami zgromadzonymi w sprawie, zaś wyjaśnienia oskarżonego A. J. (1) w części w której przyznał, iż znał K. A. i jego ojca.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej **K. B. (1)** jedynie w zakresie w którym opisała okoliczności fikcyjnej kolizji drogowej tj. miejsca, uczestników i jej przebiegu oraz tego, że napisała oświadczenie sprawcy z tego zdarzenia bowiem tak właśnie ta fikcyjna kolizja drogowa została opisana w aktach szkodowych zgromadzonych w załączniku nr 43. W zgłoszeniu szkody z dnia 25 października 2009 roku (k. 89), które złożyła J. D. (1), wpisując tam dane podyktowane jej przez oskarżonego M. Z. (1) oraz w załączonym do tego zgłoszenia oświadczeniu sporządzonym przez K. B. (1), wynika, iż kolizja drogowa z dnia 25 października 2009 roku właśnie taki miała przebieg. Sąd uznał także za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej w części, w które przyznała, iż na podstawie tego zdarzenia uzyskała odszkodowanie z ubezpieczenia AC bowiem był to zgodne z dokumentami szkodowymi zgromadzonymi w załączniku nr 43 w postaci: operatu szkody (k. 96) i zgłoszenia szkody (k. 133-134).

W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej K. B. (1) bowiem pozostawały one w sprzeczności z zeznaniami świadka J. D. (1), która przyznała, iż kolizja drogowa z dnia 25 października 2009 roku na podstawie które zgłosiła ona szkodę do towarzystwa ubezpieczeniowego był fikcyjna i wskazując iż dane drugiego rzekomego uczestnika tej kolizji przekazał jej oskarżony M. Z. (1) wraz z oświadczeniem sprawcy podpisanym przez K. B. (1). Nadto, oskarżoną na poparcie faktu, iż ubezpieczenie z AC przeznaczyła na remont samochodu nie przedstawiła żadnego dowodu, twierdząc, iż dokumentacji dotyczącej naprawy tego auta nie posiada, przekazując ją przy sprzedaży. Nadto, w ocenie Sądu, zastanawiający wydaje się fakt, iż oskarżona, będąc przekonaną, iż przedmiotowa kolizja faktycznie miała miejsce, nie przedstawiła tych okoliczności w postępowaniu przygotowawczym w dniu 29 września 2015 roku, oświadczając jedynie, iż nie przyznaje się do stawianego jej zarzutu i odmawia złożenia wyjaśnień.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego **J. G. (1)** jedynie w zakresie, w którym wskazał, iż sporządził i podpisał dokument w postaci oświadczenia sprawcy i że A. G. jest jego siostrą (k. 40 i 45 załącznik nr 43).

W ocenie Sądu wyjaśnienia J. G. (1) nie zasługiwały na danie im przymiotu wiarygodności bowiem były sprzeczne z zeznaniami świadka J. D. (1), która przyznała, iż kolizja drogowa z dnia 19 grudnia 2010 roku na podstawie której zgłosiła ona szkodę do towarzystwa ubezpieczeniowego była fikcyjna, a cały ten proceder przygotował oskarżony M. Z. (1), który przekazał jej oświadczenie rzekomego sprawcy, które sporządził i podpisał J. G. (1). Zgodnie z procedurą przyjętą przy wypłacie odszkodowania sprawca musi potwierdzić fakt zajścia zdarzenia, które spowodował szkodę a

zatem J. G. (1) wiedział, iż bierze udział w fikcyjnej kolizji drogowej, która ma na celu wyłudzenie odszkodowania, zwłaszcza, iż sporządził i podpisał oświadczenie sprawcy tej kolizji, co potwierdził w wyjaśnieniach. Zdaniem Sądu niewiarygodny jest fakt, iż oskarżony nie wiedział, kto był właścicielem samochodu, którym spowodował wypadek i nie wiedział jak do niego doszło. Nadto, okoliczność, iż J. G. (1) jest bratem A. G., która brała udział w innych fikcyjnych kolizjach na podstawie których wypłacono odszkodowania, w ocenie Sądu, potwierdza fakt, iż oskarżony też brał udział w tym procederze.

Sąd uznał za w przeważającej części wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej **M. M. (1)** – kuzynki oskarżonego K. A. M. M. (1) przyznała się do zarzuconych jej czynów, wyjaśniając, iż do proceduru tego namówił ją oskarżony K. A., który zorganizował fikcyjne kolizje oraz załatwiał wszystkie formalności związane z wyłudzeniem odszkodowań, przekazując jej do podpisu odpowiednie dokumenty. Okoliczności związane z udziałem oskarżonej w fikcyjnych kolizjach drogowych zostały potwierdzone przez dokumenty zgromadzone w aktach sprawy – załącznikach nr 1 i 6, w szczególności: notatkę urzędową z dnia 17 września 2006 roku sporządzoną przez KP K., notatkę urzędową z dnia 10 lutego 2007 roku sporządzoną przez KP S., oświadczenia sprawcy szkody z dnia 10 lutego 2007 roku, oświadczenie z miejsca wypadku drogowego z dnia 17 września 2006 roku, a także opinię biegłego w dziedzinie kryminalistyczno – technicznej rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 2 lutego 2013 roku - dr inż. M. Ś. (k. 137-154 załącznik nr 6), w której biegły stwierdził, iż istnieją wątpliwości co do powstałych uszkodzeń wyniku rzekomej kolizji z dnia 17 września 2006 roku. Nadto, podane przez oskarżaną M. M. (1) okoliczności takie jak formalna własności samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), wizyta oskarżonej wraz z K. A. w Wydziale Komunikacji, zezłomowanie przedmiotowego auta, korespondowały z dokumentami w postaci: umowy sprzedaży z dnia 2 września 2006 roku, zaświadczenia o demontażu pojazdu z dnia 26 lutego 2007 roku i decyzji nr (...) z dnia 28 lutego 2007 roku o wyrejestrowaniu. Oskarżona M. M. (1) rozpoznała swój charakter pisma na okazanych jej dokumentach związanych z udziałem w fikcyjnych kolizjach: z dnia 17 września 2006 roku i z dnia 10 lutego 2007 roku oraz postępowaniem odszkodowawczym prowadzonym przez ubezpieczyciela - (...) S.A. (...), z wyjątkiem pisma, w tym podpisów znajdujących się na wniosku o ubezpieczenie OC/AC z dnia 2 września 2006 roku oraz na polisie Ubezpieczenia OC nr (...), co było zgodne z treścią opinii z dnia 18 maja 2015 roku biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. (k. 986- 1015 tom V), z której wynika, iż zapisy ręczne oraz podpisy, a w przypadku polisy wyłącznie podpis, zostały nakreślone przez K. A., zaś oświadczenie sprawcy z 5 marca 2007 roku zostały nakreślone przez M. M. (1).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej M. M. (1) jedynie w zakresie w którym wskazała, iż w obu fikcyjnych kolizjach drogowych poszkodowanymi kierowcami byli mężczyźni bowiem z notatki urzędowej z dnia 10 lutego 2007 roku sporządzonej przez KP S. wynika, iż poszkodowaną w kolizji drogowej z dnia 10 lutego 2007 roku była A. G., co również zostało potwierdzone w pozostałych dokumentów szkodowych z (...) S.A. (...) załącznik nr 1.

Sąd w przeważającej części dał wiarę zeznaniom świadka **N. K. (1)**, w których przedstawił okoliczności popełnienia czynów zarzuconych oskarżonemu K. A., częściowo podane przez niego fakty pokrywały się z treścią wyjaśnień oskarżonego K. A., który przyznał się do usiłowania wyłudzenia odszkodowania na podstawie fikcyjnej kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) i nakłaniania N. K. (1) do zgłoszenia tej kradzieży na Policji i złożenia fałszach zeznań, a także udziału w fikcyjnych kolizjach drogowych z dnia 13 grudnia 2010 roku i 11 czerwca 2010 roku, w których jednak oskarżony znacznie umniejszył swoją rolę. Zeznania świadka N. K. (1) korespondowały z zeznaniami świadków P. S., T. A. (1), Ł. P. (1), T. P. (1) oraz z wyjaśnieniami oskarżonej M. M. (1), którzy w identyczny sposób przedstawili rolę oskarżonego K. A. w procederze wyłudzenia odszkodowań na podstawie fikcyjnych zdarzeń, wskazując, iż to on nakłonił ich do udziału w tym procederze, obiecując łatwy zarobek, w zamian za rejestrowania na siebie aut, które miały być użyte do fikcyjnych kolizji drogowych, a następnie rzekomy w nich udział i zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela, wyjaśniając ich przebieg, a następnie przedkładając do podpisu dokumenty konieczne do wypłaty odszkodowań, pomagając im we wszystkich formalnościach, które dotyczyły zgłoszenia szkody i uzyskania odszkodowania i wreszcie odbierając od niech kwotę odszkodowania, przekazując im obiecany wcześniej zarobek.

Zeznania świadka N. K. (1) były przede wszystkim zgodne z dokumentami zgromadzonymi w sprawie w postaci protokołu ustnego zawiadomienia o przestępstwie, protokołem z przeszukania pomieszczeń do niego należących, w

trakcie których zabezpieczono książkę z instrukcją obsługi samochodu marki V. (...), kluczyki z jego logo, umowy sprzedaży pojazdów, które zostały użyte do fikcyjnych kolizji (k. 44-47), protokołu oględzin jego telefonu, z którego zgłaszał szkodę do (...) S.A. (k. 179-199). Zeznania świadka korespondowały także z dokumentami zebranymi w załączniku nr 14: w postaci: umowy sprzedaży z dnia 31 listopada 2009 roku (k. 10), notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym z dnia 11 czerwca 2010 roku (k. 27, k. 162), protokołów z użycia urządzenia kontrolno pomiarowego (k. 28-29, k. 163-164), ujawnionych w komputerze K. A. skan dokumentów jak dowód osobisty i prawo jazdy należących do W. B. (k. 37-38), polisy nr (...) (k. 109), raportu zgłoszenia szkody (k. 116), pisma z dnia 13 lipca 2010 roku (...) S.A. (...) Asekuracja skierowanym do N. K. (1) (k. 72), oświadczenia uczestnika zdarzenia z dnia 10 sierpnia 2010 roku (k. 246-247), zaświadczenia o demontażu z dnia 9 sierpnia 2010 roku k. 256, pisma (...) S.A. z dnia 3 listopada 2010 roku (k. 326), dokumentami zabezpieczonymi w mieszkaniu N. K. (1) z trakcie przeszukania związanymi z samochodem marki S. o nr rej. (...), a także dokumentami zgromadzonymi w załączniku nr 11 w postaci: zgłoszenia szkody z dnia 15 grudnia 2010 roku (k. 60-62), raportu zgłoszenia szkody z dnia 17 grudnia 2010 roku wraz z oświadczeniem sprawcy wypadku (k. 83-88, k. 216, k. 245-248), potwierdzenia przelewu odszkodowania z dnia 14 stycznia 2011 roku (k. 129), decyzji o rejestracji z dnia 22 listopada 2010 roku, opinii biegłego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 13 lutego 2013 roku- mgr inż. G. A. (1) (k. 177-192), w której biegły wyraził wątpliwości co do powstałych uszkodzeń w wyniku kolizji z dnia 13 grudnia 2010 roku oraz zestawienie operacji na rachunku bankowym należącym do N. K. (1) (k. 255).

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka N. K. (1), w których przedstawiał okoliczności w jakich poznał oskarżonego K. A. bowiem były one w tej części niespójne, a oskarżony kilka razy zmieniał wersję, nie umiejąc podać tej prawdziwej.

Nadto, Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka N. K. (1), w części w której wskazał, iż nie był obecny przy ubezpieczeniu samochodu marki V. (...) nr rej. (...) bowiem w tym zakresie również zmieniał zeznania podając początkowo, iż był przy tym obecny wraz z oskarżonym K. A., który potwierdził ten fakt w swoich wyjaśnieniach.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka N. K. (1) także w zakresie, w którym podał, iż w przypadku fikcyjnej kolizji z dnia 11 czerwca 2010 roku, przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji, wiedzieli, iż jest to fikcyjne zdarzenie, pomagając w jego upozowaniu, z uwagi na treść zeznań świadków: B. R.- byłego funkcjonariusza Policji KP we W. i D. Ł. – funkcjonariusza Policji KP we W., którzy tym faktom zaprzeczyli.

Sąd dał większej części wiary zeznaniom świadka **Ł. K.**, który poznał się do skontaktowania T. A. (1) z K. A. w celu wprowadzenia do procedury wyłudzenia odszkodowań na podstawie fikcyjnych kolizji drogowych. Zeznania świadka w tym zakresie w pełni korespondowały z zeznaniami świadka T. A. (1) oraz dokumentami zgromadzonymi w załączniku nr 25.

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka, w których Ł. K. swoją rolę w popełnieniu tego czynu, sprowadził wyłącznie do pomocy T. A. (1) w otrzymaniu łatwego zarobku, która miała polegać na skontaktowaniu go z K. A., który potrzebował kogoś do fikcyjnych kolizji drogowych na postawie których wyłudzał odszkodowania, a o tym, że T. A. (1) przystał na tę propozycję wie wyłącznie od niego bowiem z zeznań świadka T. A. (1) oraz historii operacji bankowych na należącym do niego rachunku bankowym wynika, iż otrzymaną kwotę odszkodowania T. A. (1) przelał na konto bankowe Ł. K. (k. 182-191).

Sąd dał w pełni wiary zeznaniom świadka **T. A. (1)**, który przyznał, iż brał udział w fikcyjnej kolizji drogowej z dnia 14 marca 2011 roku, wyłudając z (...) S.A. (...) Asekuracja odszkodowanie w kwocie 21.000 zł, którą przelał na konto bankowe należące do Ł. K., otrzymując od K. A. kwotę 1.000 zł. Zeznania świadka T. A. (1) w całości korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w załączniku nr 25 w szczególności w aktach szkodowych w postaci zgłoszenia szkody (k. 27-80), oświadczenia sprawcy (k. 85), a także historią operacji na należącym do niego rachunku bankowym, z którego wynika, iż na konto to wpłynęła kwota odszkodowania z (...) S.A. (...) Asekuracja, którą przelał on kilka dni później na rachunek bankowy Ł. K. (k. 182-191). Nadto, zeznania T. A. (1) były zgodne z zeznaniami świadków Ł. K. oraz T. D. (1), którzy przedstawili podobne okoliczności wyłudzenia odszkodowania, będąc skazanymi za współudział w tym przestępstwie za co zostali prawomocnie skazani.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **P. S.**, w których przedstawił okoliczności fikcyjnych kolizji drogowych z dnia 4 listopada 2004 roku i z dnia 22 sierpnia 2006 roku oraz wyłudzenia na ich podstawie odszkodowań od towarzystw ubezpieczeniowych. P. S. przyznał się do brania udziału w tym procederze, wskazując osoby, które nakłoniły go tego oraz wspólnie i w porozumieniu z nim dokonały wyłudzenia odszkodowań, tj. K. A., A. J. (1) i M. J. (1). P. S. na okazanych mu tablicach poglądowych rozpoznał A. J. (1) jako osobę, która nakłaniała go do wzięcia udziału w procederze wyłudzenia odszkodowania za szkodę, która powstała wyniku fikcyjnej kolizji drogowej oraz K. A., określając go pseudonimem (...), jako osobę, która ten proceder przeprowadziła, zabierając go na miejsce rzekomego wypadku, wyjaśniając jego przebieg oraz dokonując wszystkich formalności związanych ze zgłoszeniem szkody i uzyskaniem odszkodowania. Zeznania świadka były zgodne z zebranymi w sprawie dokumentami, w szczególności z dokumentami znajdującymi się aktach szkodowych o nr TU 04-320- (...) – załącznik nr 42 i 51. P. S. potwierdził fakt podpisania, wypisania i złożenia okazanych mu dokumentów w postaci m.in. potwierdzenia o przyjęciu zawiadomienia o zajściu zdarzenia losowego z numerem szkody TU 04-320- (...) z dnia 8 listopada 2004 roku (k. 155), zawiadomienia o szkodzie w pojeździe (k. 170-172), oświadczenia sprawcy wypadku z dnia 22 sierpnia 2006 roku, w którym osobą poszkodowaną była M. J. (1), które zostało załączone do zgłoszenia szkody do (...) S.A. (k. 29).

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka P. S., w których wskazał, iż żadnych dokumentów związanych ze stłuczką z dnia 22 sierpnia 2006 roku nie podpisał bowiem było to sprzeczne z jego wcześniejszym oświadczeniem, iż podpisał oświadczenia sprawcy wypadku z dnia 22 sierpnia 2006 roku, w którym osobą poszkodowaną była M. J. (1), które zostało załączone do zgłoszenia szkody do (...) S.A. (k. 29).

Sąd dał w większej części wiarę zeznaniom świadka **T. D. (1)**, który opisał przebieg fikcyjnych kolizji drogowych z dnia 18 listopada 2009 roku i z dnia 14 marca 2011 roku, wskazując, iż udział w tym przestępczym procederze zaproponował mu i jego żonie J. D. (1) w zamian za odpowiednie wynagrodzenie M. Z. (1). T. D. (1) podał, iż to oskarżony M. Z. (1) wyjaśnił mu przebieg kolizji drogowej z dnia 18 listopada 2009 roku, w której miał być rzekomy sprawcą jako kierowca marki C. (...) o nr rej. (...), załatwiał wszystkie formalności związane ze zgłoszeniem szkody w towarzystwie ubezpieczeniowym, przedkładając mu do podpisu odpowiednie, wypełnione już dokumenty oraz odbierając od niego wypłacone odszkodowanie, a przekazując kwotę 1.000 zł. Świadek wskazał, iż podobny przebieg miało wyłudzenie odszkodowania na podstawie fikcyjnej kolizji z dnia 14 marca 2011 roku, z tą różnicą, iż M. Z. (1) zabrał go na miejsce, w którym rzekomo miało dojść do tego zdarzenia. Podane przez świadka T. D. (1) zostały potwierdzone przez dokumenty zgromadzone w sprawie w załącznikach nr 25 i 33, stanowiących akta szkodowe, w postaci: polisy nr (...) (k. 130), zgłoszenia szkody (k. 123-125), oświadczenia T. D. (1) o spowodowaniu kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku, opatrzone także podpisem A. G. jako poszkodowanej (k. 39) i oświadczenia sprawcy szkody z dnia 26 listopada 2009 roku (k. 81), na których to dokumentach rozpoznał on swoje podpisy. Nadto, to, iż dokumenty te nie zostały wypełnione przez T. D. (1) wynika z opinii biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. z dnia 18 maja 2015 roku (k. 986- 1015 tom V), w której biegły wskazał, iż zapisy te pochodzą od oskarżonego K. A., co potwierdziło fakt, iż w przypadku tego czynu tj., wyłudzenia odszkodowania na podstawie fikcyjnej kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku M. Z. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. A.. Nadto, w przypadku opisu zdarzenia z dnia 14 marca 2011 roku zeznania świadka T. D. (1) były zgodne z zeznaniami świadka T. A. (1), który podał, iż była to fikcyjna kolizja, która stanowiła podstawę do zgłoszenia szkody i wyłudzenia odszkodowania.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka T. D. (1), w których wskazał, iż okazane mu dokumenty w postaci oświadczenia T. D. (1) o spowodowaniu kolizji z dnia 18 listopada 2009 roku, opatrzonego także podpisem A. G. jako poszkodowanej (k. 39 załącznik nr 33) i oświadczenia sprawcy szkody z dnia 26 listopada 2009 roku (k. 81 załącznik nr 33), wypełnił M. Z. (1) bowiem z opinii biegłego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów, przywołanej wyżej wynika, iż zapisy ręczne bez podpisów, na tych dokumentach zostały nakreślone przez oskarżonego K. A.. Nadto, Sąd odmówił dania wiary zeznaniom świadka T. D. (1), w których stwierdził, że nigdy nie użytkował samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) oraz nie przypomina sobie, żeby kiedykolwiek przez Sądem zeznał, iż pojazd ten prowadził bowiem pozostawało to w sprzeczności z treścią protokołu z rozprawy z dnia 13 lipca 2012 roku, prowadzonej przed Sądem Rejonowym Poznań -Stare Miasto w P. o sygn. akt III K 720/11, na której zeznając jako świadek T. D. (1) przyznał, iż tym samochodem jeździł (k. 196-197 akt sprawy III K 720/11).

Sąd w przeważającej części dał wiarę zeznaniom świadka **J. D. (1)**, w których opisała przebieg wyłudzenia odszkodowania na podstawie fikcyjnych kolizji drogowych z dnia 25 października 2009 roku i z dnia 19 grudnia 2010 roku. Zeznania J. D. (1) były zgodne z zeznaniami świadka T. D. (1), który również wskazał, iż do tego procederu został nakłoniony przez oskarżonego M. Z. (1), który przeprowadził wszystkie formalności związane z wyłudzeniem tych odszkodowań na podstawie fikcyjnych kolizji drogowych, w których on i jego żona byli rzekomymi uczestnikami, przedkładając im odpowiednie dokumenty do podpisu. J. D. (1) rozpoznała swoje pismo i podpisy na dokumentach złożonych w towarzystwach ubezpieczeniowych, w postaci zgłoszenia szkody z dnia 25 z dnia 25 października 2009 roku (k. 89-90), oświadczenia sprawcy (k. 45), wskazując, iż częściowo sporządził jej oskarżony M. Z. (1), przedkładając jej szkice z rzekomej kolizji oraz że to jemu przekazywała kwoty otrzymanych odszkodowań, potrącając sobie 1.000 zł za każde zdarzenie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. D. (1) w których stwierdziła, iż jej mąż nigdy nie poruszał się samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), z powodów przedstawionych przy omówieniu zeznań świadka T. D. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **Ł. P. (1)**, w których opisał swój udział w przestępczym procederze wyłudzenia odszkodowania na podstawie fikcyjnej kolizji drogowej z dnia 8 września 2010 roku, wskazując, iż to K. A. zaproponował ten sposób zarobku i przeprowadził wszystkie formalności. Zeznania świadka Ł. P. (1) były zgodne z zeznaniami świadka T. P. (2) drugiego rzekomego uczestnika tej fikcyjnej kolizji drogowej z dnia 7 września 2010 roku, który również wskazał, iż udział w tym zdarzeniu zaproponował mu K. A., który razem z nim załatwiał wszystkie formalności związane z wyłudzeniem odszkodowania, odbierając od niego kwotę odszkodowania. Nadto, zeznania świadka Ł. P. (1) korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie w załączniku nr 22 w postaci oświadczenia uczestnika zdarzenia (k. 47), zaświadczenia o demontażu pojazdu V. nr rej. (...) z dnia 20 września 2010 roku (k. 48) oraz oświadczenia sprawcy wypadku z dnia 7 września 2010 roku (k. 71). Świadek potwierdził, iż dokumenty te wypisał i podpisał oraz przekazał oskarżonemu K. A., otrzymując od niego kwotę 700 zł. Nadto, biegły sądowy w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. w opinii z dnia 18 maja 2015 roku (k. 986- 1015 tom V), wskazał, iż oświadczenia sprawcy wypadku z dnia 7 września 2010 roku (k. 71) zostało podpisane przez Ł. P. (1).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **T. P. (1)** w zakresie przyznania się do postawionego mu zarzutu, wskazując, iż zgodził się wystąpić jako rzekomy poszkodowany w kolizji z dnia 7 września 2010 roku do czego namówił go K. A., z którym przeprowadzał wszystkie formalności z tym związane i któremu przekazał kwotę z wyłudzonego odszkodowania. Zeznania świadka w tej części były zgodne z dokumentami szkodowymi zgromadzonymi w załączniku nr 22 w postaci pełnomocnictwa (k. 13), wypełnionego i podpisanego przez świadka załącznika do zgłoszenia szkody (k. 68-73), co zostało potwierdzone przez opinię z dnia 18 maja 2015 roku biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. (k. 986- 1015 tom V).

Sąd nie dał wiary zeznania świadka T. P. (1) w części, w której wskazał, iż zgodził się zarejestrować na swoje dane przedmiotowy samochód oraz dokonać zgłoszenia szkody powstałej na skutek fikcyjnej kolizji drogowej wyłącznie w ramach przysługi „po znajomości”, nie wiedząc, iż samochód ten ma zostać użyty do fikcyjnej kolizji, jedynie domyślając się, iż zgłoszona kolizja i szkoda były fikcyjne oraz że nie otrzymał od oskarżonego K. A. żadnych pieniędzy z tego tytułu, nie kojarząc okazanych mu dokumentów, w tym dokumentów związanych ze zgłoszeniem szkody, twierdząc, iż nie zostały one przez niego podpisane. W ocenie Sądu niewiarygodne jest to, iż świadek zdecydował się bezinteresownie pomóc oskarżonemu K. A., którego znał tylko z widzenia, a ich kontakt ograniczył się w zasadzie do przeprowadzenia formalności związanych z rejestracją pojazdu oraz zgłoszeniem szkody i odebraniem odszkodowania. Nadto, zdaniem Sądu nielogicznie jest stwierdzenie świadka, iż domyślał się że jest to fikcyjna kolizja drogowa, skoro ten fakt powinien wydawać się mu pewny, gdyż w tej kolizji nie brał udziału. W związku z tym świadek T. P. (1) składając zgłoszenie szkody, w którym potwierdził, że był poszkodowany w kolizji drogowej, kierując samochodem marki N. (...) o nr rej. (...), zdawał sobie sprawę, iż było to zdarzenie fikcyjne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **B. R.**- byłego funkcjonariusza Policji KP we W. i **D. Ł.** – funkcjonariusza Policji KP we W., którzy przeprowadzali czynności służbowe przy fikcyjnej kolizji z dnia 11 czerwca 2011 roku, w trakcie której oskarżony K. A. podał się za W. B.. Zeznania świadków były zgodne z dokumentami zgromadzonymi w sprawie w

postaci notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym z dnia 11 czerwca 2010 roku (k. 27, k. 162), protokołów z użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 28-29, k. 163-164), ujawnionych w komputerze K. A. skanów dokumentów: dowodu osobistego i prawa jazdy, należących do W. B. (k. 37-38). Sąd analizował zeznania świadków mając na uwadze treść zeznań świadka N. K. (1) oraz fakt dyscyplinarnego zwolnienia ze służby świadka B. R., z uwagi na postawione mu zarzuty, nie znajdując podstaw do uznania, iż działali oni w zмовie z K. A., uczestnicząc w pozorowaniu tej kolizji drogowej, zwłaszcza, iż żadnemu z nich nie został przedstawiony w tym zakresie zarzut popełnienia czynu zabronionego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: **M. K. (2)** (k. 78-79, k. 133-134 zbiór C w zw. z k. 1593), **I. R.** poprzednio M. (k. 1592-1593) właścicielki i pracownicy firmy (...) z siedzibą w L., które na zlecenie oskarżonego K. A. oraz podstawie udzielonych pełnomocnictw dokonywały czynności związanych z rejestracją niektórych aut, które uczestniczyły w fikcyjnych zdarzeniach, będących podstawą wypłaty odszkodowań. Zeznania tych świadków były zgodne z dokumentami zagrozonymi w sprawie w postaci pełnomocnictw oraz akt rejestrowych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **T. G.** (k.74 zbiór C.I.) oraz **J. P.** (k. 40 zbiór C.I) (k. 155-157 zbiór C.I). przedstawicieli pokrzywdzonych towarzystw ubezpieczeniowych, którzy przedstawili okoliczność związane z przyznaniem odszkodowań. Zeznania świadków były w pełni zgodne dokumentami przekazanymi przez ubezpieczycieli znajdującymi się w aktach szkodowych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: D. K. (1) (k. 10-12 zbiór C.I), A. D. (k. 10-12 zbiór C.I), J. D. (2) (k. 13-15 zbiór C.I), K. I. (k. 34-35 zbiór C.I), D. B. (k. 36-39 zbiór C.I), A. B. (k. 67-68 zbiór C.I), T. D. (2) (k. 75-77 zbiór C.I), R. S. (k. 80 zbiór C.I), M. L. (k. 84-86 zbiór C.I), M. F. (k. 145-149 zbiór C.I), T. A. (2) (k.154 zbiór C.I), F. T. (K. 157-160 zbiór C.I), P. N. (k.161-163 zbiór C.I), K. C. (k.165-166 zbiór C.I), M. W. (1) (k. 167-170,182-184 zbiór C.I., k.266-269 zbiór C.II), B. K. (k.171-173 zbiór C.I), A. Ł. (k.174-176 zbiór C.I), M. M. (4) (k. 177-178 zbiór C.I), A. P. (k. 179-181 zbiór C.I.,279-272 zbiór C.II), M. H. (k. 184-185 zbiór C.I), Ł. D. (k. 186-188 zbiór C.I), D. A. (k.189-191 zbiór C.I), M. B. (k.192-194 zbiór C.I), A. Z. (k. 198-200 zbiór C.I), M. W. (2) (k.209-210 zbiór C.II), R. G. (k.210-211 zbiór C.II), T. S. (k.212-213 zbiór C.II), P. Ł. (k.214-215 zbiór C.II), J. L. (k.216-218 zbiór C.II), G. S. (k.219-221 zbiór C.II), M. S. (2) (k.224-225 zbiór C.II), G. A. (2) (k.226-228 zbiór C.II), I. C. (k.229-230,233-234,240-241 zbiór C.II), W. K. (k.231-232 zbiór C.II), D. O. (k.235-236 zbiór C.II), M. K. (3) (k.238-239 zbiór C.II), G. B. (k.242 -242v zbiór C.II), M. M. (5) na (k.243-246 zbiór C.II), J. R. (k.248 -250 zbiór C.II), Z. N. (k.251 -253 zbiór C.II), P. B. (k.258 -259 zbiór C.II), A. K. (k.260 -262 zbiór C.II), R. P. (k.273-274 zbiór C.II), A. R. (k.277 -279,284-286 zbiór C.II), M. K. (4) (k.280 -282 zbiór C.II), M. A. (2) (k.288 -292 zbiór C.II), D. K. (2) (k.293-294,303-303v zbiór C.II), W. W. (k.295 -297 zbiór C.II), J. G. (2) (k.304-305 zbiór C.II), które znalazły odzwierciedlenie w dokumentacji zgromadzonej w sprawie. Jednakże, z uwagi na fakt, iż przedstawione przez świadków okoliczności dotyczyły kwestii pobocznych niezwiązanych z przedmiotem mniejszego postępowania, nie stanowiły one podstawy do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd pominął zeznania świadków: **J. A.**, matki oskarżonego K. A., **M. A. (3)**, ojca oskarżonego K. A., **M. A. (1)**, byłej żony oskarżonego K. A., **A. J. (2)**, siostry oskarżonego K. A. oraz **W. G.**, ojca oskarżonego J. G. (1), wobec skorzystania przez nich z prawa do odmowy składania zeznań.

W ocenie Sądu, opinie biegłych: opinia biegłego sądowego z dziedziny informatyki z dnia 20 grudnia 2011 roku – mgr inż. M. P. (k. 173-176, tom I), opinia nr (...) biegłego sądowego z dziedziny informatyki, sprzętu i oprogramowania z marca-kwietnia 2012 roku – mgr inż. R. J. (k. 346-355 tom II), opinia sądowo-psychiatryczna biegłych psychiatrów: K. B. (2) i W. C. z dnia 20 sierpnia 2014 roku dot. oskarżonego K. A. (k. 798-805 tom IV), opinia z dnia 18 maja 2015 roku biegłego sądowego w zakresie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr. Z. M. (k. 986- 1015 tom V), opinia biegłego w dziedzinie kryminalistyczno –technicznej rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 2 lutego 2013 roku- dr inż. M. Ś. (k. 137-154 załącznik nr 6), opinia biegłego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 13 lutego 2013 roku- mgr inż. G. A. (1) (k. 177-192 załącznik nr 11), zostały przygotowane rzetelnie, fachowo i wyczerpująco. Żadna ze stron nie kwestionowała wartości dowodowej sporządzonych na potrzeby niniejszej sprawy

opinii. Ponieważ opinie nie zawierają żadnych luk lub niejasności, Sąd uczynił je podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Zebrane w niniejszej sprawie **dokumenty** w postaci protokołów, notatek, sprawozdań i innych dokumentów, w tym przede wszystkim dokumenty znajdujące się w aktach szkodowych przekazane przez pokrzywdzonych ubezpieczycieli oraz aktach rejestrowych, zgromadzone w aktach głównych oraz załącznikach w zasługiwały w pełni na przymiot wiarygodności, zostały bowiem sporządzone przez właściwe organy, w granicach kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie, stąd stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

K. A. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. (zarzut I), przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut II) oraz przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. Z. (1) został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut IV).

M. J. (1) została oskarżona o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (zarzut V).

A. J. (1) został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut VI).

K. B. (1) została oskarżona o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (zarzut VII).

J. G. (1) został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (zarzut VIII).

M. M. (1) została oskarżona o popełnienie dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. (zarzut IX i X).

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. charakteryzuje się działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także doprowadzeniem innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania (art. 286 § 1 k.k.). Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak sam sposób działania. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego z pozostałych znamion przedmiotowych występku. Zamiar sprawcy na płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy: z jednej strony sposób zachowania - tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa np. wprowadzenie w błąd. Z drugiej strony sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać jakąś korzyść majątkową z planowanego zachowania oraz świadomość więzi przyczynowej między swoim działaniem a doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wszystkie zatem elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Nie można uznać za wypełnienie znamion strony podmiotowej oszustwa sytuacji, w której chociażby jeden z wymienionych wyżej elementów nie jest objęty świadomością sprawcy. Brak jest również realizacji znamion strony podmiotowej w przypadku, gdy sprawca chociażby jednego z wymienionych elementów nie obejmuje chęcią, lecz tylko nań się godzi. Oszustwo bowiem z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy. Dla bytu występku z art. 286 § 1 k.k. nie jest bowiem wymagane, aby jej przysporzenia dotyczyło samego sprawcy. Zgodnie bowiem z treścią art. 115 § 4 k.k.: „Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie jak i dla kogo innego”.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony **K. A.** swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanych mu czynów.

Oskarżony K. A., działając z innymi osobami, nakłaniał, późniejszych współsprawców do rejestrowania na siebie pojazdów, które miały zostać następnie użyte do fikcyjnych kolizji drogowych lub w przypadku samochodu marki V. (...) nr rej. (...) fikcyjnej kradzieży, w których oni mieli być rzekomymi uczestnikami, instruując ich co do przebiegu tych zderzeń oraz przedkładając im do podpisu odpowiednie dokumenty oraz załatwiając lub pomagając załatwiać wszystkie formalności związane ze zgłoszeniem szkody oraz uzyskaniem odszkodowań, które osoby te przekazywały mu, otrzymując od niego wcześniej umówiony i obiecany zarobek. Okoliczności te potwierdziły osoby z nim współdziałające, tj. N. K. (1), P. S., T. A. (1), Ł. P. (1), T. P. (1) oraz M. M. (1), którzy w identyczny sposób opisali rolę jaką w tym procederze pełnił oskarżony, który zgodnie z ich twierdzeniami był głównym organizatorem przedmiotowych wyłudzeń odszkodowań od towarzystw ubezpieczeniowych, na podstawie zgłoszonych przez nich szkód wynikłych z fikcyjnych kolizji, w których rzekomo oni uczestniczyli. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzonego w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonego polegające na tym, że w okresie od listopada 2004 roku do października 2011 roku w P., podejmując wiele zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu w różnych konfiguracjach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził szereg towarzystw ubezpieczeniowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 212.160,51 złotych poprzez wprowadzenie ich przedstawicieli w błąd co do zaistnienia kolizji drogowych i kradzieży pojazdu, okoliczności stanowiących podstawę wypłat odszkodowań dla osób fizycznych przez te towarzystwa, czym działał na ich szkodę, wypełnia znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

K. A. świadomością swoją obejmował to, w jakim celu osoby z nim współdziałające dokonują zgłoszeń fikcyjnych szkód, wprowadzając w ten sposób pokrzywdzone towarzystwa ubezpieczeniowe w błąd co do zaistnienia kolizji drogowych i kradzieży pojazdu, a mianowicie w celu wyłudzenia na ich podstawie nienależnych odszkodowań.

Kwota, która oskarżony K. A. wyłudził stanowi mienie znacznej wartości zdefiniowane w art. 115 § 5 k.k. stąd uznanie, iż przestępstwa oszustwa oskarżony dopuścił się w zw. z art. 294 § 1 k.k. Natomiast, w związku z tym, że w przypadku zachowania dotyczącego fikcyjnej kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) wartości 63.000 zł nie udało się mu, na skutek działań podjętych przez funkcjonariuszy policji, osiągnąć zamierzonego celu jakim było wyłudzenie odszkodowania w kwocie 57.000 zł, należało uznać, iż zachowanie to było usiłowaniem oszustwa stąd przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Z uwagi na fakt, iż K. A. dopuścił się zachowań opisanych w zarzucie I w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej należało uznać, iż stanowiły one jeden czyn zabroniony zgodnie z treścią art. 12 k.k.

Nadto, Sąd uznał, na podstawie dokonanej analizy materiału dowodowego, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony K. A. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że we wrześniu 2006 roku w P. lub w S. na polisie (...) o numerze (...) z 2 września 2006 roku sfałszował podpis M. M. (1) podpisując się jej nazwiskiem (...) a na wniosku o ubezpieczenie (...)/ (...)/ZK z 2 września 2006 roku sfałszował podpis M. M. (1) podpisując się jej nazwiskiem (...) i (...), tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut II).

Zgodnie z treścią art. 270 § 1 k.k. kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Nie ulega, iż K. A. podpisując się na przedmiotowych dokumentach za M. M. (1) podrobił jej podpis i owe dokumenty, po czym użył ich jako autentyczne wyczerpał on znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem.

Powyższe zostało potwierdzone przez biegłego grafologa w opinii z dnia 18 maja 2015 roku oraz wyjaśnienia M. M. (1).

W ocenie Sądu bez wątplenia, mając na uwadze analizę przeprowadzonych w sprawie dowodów oskarżony dopuścił się czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegającego na tym, iż w dniu 18 października 2011 roku w P. woj. (...) nakłonił N. K. (1) do powiadomienia Komisarzatu Policji w Komornikach o kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) i zeznania nieprawdy jako świadek co do okoliczności utraty pojazdu wiedząc, że przestępstwa nie popełniono.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.k. kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3 (przed zmianą z dnia 15 kwietnia 2016 roku).

Z kolei art. 238 k.k. stanowi, że kto zawiadamia o przestępstwie lub o przestępstwie skarbowym organ powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie z treścią art. 18 § 2 k.k. odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego.

Mając na uwadze wyżej treść tych przepisów określające przestępstwa fałszywego zeznania fałszywego zawiadomienia o przestępstwie, oskarżony K. A. namawiając N. K. (1) do zgłoszenia na Policję fikcyjnej kradzieży przedmiotowego samochodu, instruując go jakie okoliczności ma podać odnośnie trasy, zaznaczając, iż nie może być ona monitorowana. oraz sposobu tankowania, wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony **M. Z. (1)** swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.

Oskarżony M. Z. (1), działając z innymi osobami, nakłaniał, późniejszych współsprawców do rejestrowania na siebie pojazdów, które miały zostać następnie użyte do fikcyjnych kolizji drogowych, w których oni mieli być rzekomymi uczestnikami, instruując ich co do przebiegu tych zderzeń oraz przedkładając im do podpisu odpowiednie dokumenty oraz załatwiając lub pomagając załatwiać wszystkie formalności związane ze zgłoszeniem szkody oraz uzyskaniem odszkodowań, które osoby te przekazywały mu, potrącając sobie lub otrzymując od niego wcześniej umówiony i obiecany zarobek. Okoliczności te potwierdziły osoby z nim współdziałające: J. D. (3) i T. D. (1) którzy w identyczny sposób opisali rolę jaką w tym procederze pełnił oskarżony, który zgodnie z ich twierdzeniami był głównym organizatorem przedmiotowych wyłudzeń odszkodowań od towarzystw ubezpieczeniowych, na podstawie zgłoszonych przez nich szkód wynikłych z fikcyjnych kolizji, w których rzekomo oni uczestniczyli. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzonego w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonego polegające na tym, że w okresie od października 2009 roku do kwietnia 2011 roku w P., podejmując wiele zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu w różnych konfiguracjach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził szereg towarzystw ubezpieczeniowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 137.938,23 złotych poprzez wprowadzenie ich przedstawicieli w błąd co do zaistnienia kolizji drogowych, okoliczności stanowiących podstawę wypłat odszkodowań przez te towarzystwa dla osób fizycznych, wypełnia znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. Z. (1) świadomością swoją obejmował to w jakim celu osoby z nim współdziałające dokonują zgłoszeń fikcyjnych szkód, wprowadzając w ten sposób pokrzywdzone towarzystwa ubezpieczeniowe w błąd co do zaistnienia kolizji drogowych, a mianowicie w celu wyłudzenia na ich podstawie nienależnych odszkodowań, działając nie wątpliwie w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zgodnie z treścią art. 12 k.k..

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż oskarżona **M. J. (1)** swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu.

Oskarżona, działając z innymi osobami, złożyła do pokrzywdzonego towarzystwa ubezpieczeniowego dokumenty, w których wskazała, iż w kolizji drogowej dnia 22 sierpnia 2006 roku była pokrzywdzoną i kierowcą pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...), wiedząc, iż jest to zdarzenie fikcyjne, a ona nigdy w takiej kolizji nie uczestniczyła, mając świadomość, iż chce w ten w ten sposób wyłudzić nienależne jej odszkodowanie, które odebrała, działając w ten sposób świadomie wprowadziła pokrzywdzonego w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zarówno dla siebie jak i pozostałych współsprawców. Okoliczności te potwierdziła osoba z którą współdziałała P. S. oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkodowych.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonej polegające na tym, że w sierpniu 2006 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. S. i nieustaloną osobą, doprowadziła (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.259,76 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) S.A. w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 22 sierpnia 2006 roku w której P. S. rzekomo brał udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...) numer rejestracyjny (...), z udziałem M. J. (1) rzekomej pokrzywdzonej i kierowcy pojazdu marki N. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 3.259,76 złotych, czym działała na szkodę w/w towarzystwa, wypełniło znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwość, iż oskarżony **A. J. (1)** swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.

Oskarżony nakłonił swojego znajomego P. S. do tego, wzięcia udziału w procederze wyłudzenia odszkodowania na podstawie fikcyjnej kolizji drogowej obiecując mu łatwy zarobek, niewątpliwie chcąc żeby popełnił on czyn zabroniony. Okoliczności te potwierdził P. S., wskazując, iż za namową

Zgodnie z treścią art. 18 § 2 k.k. odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego.

A. J. (1) nakłonił P. S. do wzięcia udziału w fikcyjnej kolizji drogowej, w której ten miał być pokrzywdzonym i kierowcą pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność J. A.. W pojazd ten miał uderzyć, P. K., kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). (...) było ubezpieczone w (...) S.A. (...) (obecnie (...) S.A.), nr (...), kontaktując go z K. A.. Na skutek przestępczego działania P. S. i K. A., pokrzywdzone towarzystwo ubezpieczeniowe wypłaciło matce oskarżonego J. A. odszkodowanie w kwocie 13.000 zł, powodując szkodę w mieniu pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonego A. J. (1) polegające na tym, że w listopadzie 2004 roku, P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podżegał P. S. do tego, aby P. S. wraz z K. A. i ustaloną osobą, doprowadzili (...) Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13.000 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 4 listopada 2004 roku w której P. S. rzekomo brał udział jako pokrzywdzony i kierowca pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), stanowiący własność J. A., z udziałem P. K. rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki F. (...) rejestracyjny PO (...), po czym J. A. wypłacono odszkodowanie w kwocie 13.000 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego, wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwość, iż oskarżona **K. B. (1)** swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu.

Oskarżona, działając z innymi osobami, złożyła do pokrzywdzonego towarzystwa ubezpieczeniowego dokumenty, w których wskazała, iż w kolizji drogowej dnia 25 października 2009 roku poniosła szkodę domagając się jej naprawienia z ubezpieczenia AC, mając świadomość, iż chce w ten w ten sposób wyłudzić nienależne jej odszkodowanie, które odebrała, działając w ten sposób świadomie wprowadziła pokrzywdzonego w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zarówno dla siebie jak i pozostałych współsprawców. Nadto, oskarżona K. B. (1) sporządziła oświadczenie sprawcy tego fikcyjnego zdarzenia, którym posłużyła się drugi rzekomy uczestnik tej kolizji J. D. (1), wyłudzając

odszkodowanie. Okoliczności te potwierdziła osoba z którą ona współdziałała J. D. (1) oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkodowych.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonej polegające na tym, że w okresie od października do listopada 2009 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), J. D. (1) i nieustaloną osobą, doprowadziła T.U. (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.800 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 25 października 2009 roku, w której J. D. (1) rzekomo brała udział jako pokrzywdzona i kierowca pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) z udziałem K. B. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki S. (...) numer rejestracyjny (...), przy czym J. D. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 27.500,73 złotych a K. B. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 24.800 złotych, czym działała na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego, wypełniła znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwość, iż oskarżony **J. G. (1)** swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.

Oskarżony, działając z innymi osobami, potwierdził, iż miała miejsce kolizja drogowa z dnia 19 grudnia 2010 roku, w której miał rzekomo uczestniczyć jako sprawca, sporządzając na tę okoliczność oświadczenie sprawcy, mając świadomość, iż było to zdarzenie fikcyjne, a zatem, działając w ten sposób świadomie wprowadził pokrzywdzonego w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Okoliczności te potwierdziła osoba z którą on współdziałał J. D. (1) oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkodowych.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonego polegające na tym, że w okresie od grudnia 2010 roku do stycznia 2011 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. D. (1), M. Z. (1) i nieustaloną osobą, doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.250 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 19.12.2010 roku, w której J. D. (1) rzekomo brała udział jako pokrzywdzona i kierowca pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) z udziałem J. G. (1) rzekomego sprawcy i kierowcy pojazdu marki P. (...) numer rejestracyjny (...), przy czym J. D. (1) wypłacono odszkodowanie w kwocie 26.250 złotych, czym działał na szkodę w/w towarzystwa ubezpieczeniowego, wypełniła znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwość, iż oskarżona **M. M. (1)** swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanych jej czynów.

Oskarżona, działając z innymi osobami, potwierdziła, iż w kolizji drogowej dnia 10 lutego 2007 roku i kolizji drogowej z dnia 17 września 2006 roku była sprawcą, mając świadomość, iż było to fikcyjne zdarzenia a ona nie brała w nich udziału, wiedząca, iż będą one podstawą do wypłaty nienależnych odszkodowań, działając w ten sposób świadomie wprowadziła pokrzywdzonego w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zarówno dla siebie jak i pozostałych współsprawców. Okoliczności te potwierdziła sama oskarżona oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkodowych.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż działanie oskarżonej polegające na tym, że w okresie od lutego do marca 2007 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z K. A. i ustaloną osobą doprowadziła Towarzystwo (...) S.A (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.082,31 złotych, poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 10 lutego 2007 roku, w której M. M. (1) rzekomo brała udział jako sprawca i kierowca pojazdu marki F. (...), z udziałem A. G. rzekomego kierowcy pojazdu V. (...) numer rejestracyjny (...), której wypłacono odszkodowanie w kwocie 25.082,31 złotych, czym działała na szkodę w/w towarzystwa,

oraz, że w okresie od września do października 2006 roku P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz z K. A. doprowadziła Towarzystwo (...) S.A (...) Asekuracja do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 33.554,00 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli w/w podmiotu w błąd, co do zaistnienia kolizji drogowej w dniu 17 września 2006 roku w której rzekomo brała udział jako sprawca i

kierowca pojazdu marki F. (...), z udziałem L. S. kierowcy pojazdu A. numer rejestracyjny (...), któremu wypłacono odszkodowanie w kwocie 33.554,00 złotych czym działała na szkodę w/w towarzystwa, wypełniło znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k., przyjmując, iż stanowiły one ciąg przestępstw.

Sąd zgodnie z poczynionymi ustaleniami przyjął, iż oskarżeni zarzuconych im czynów dopuścili się wspólnie i w porozumieniu uwzględniając to, iż w procedurze tym przyjęty był ściśle określony podział ról.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego **K. A.** za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie I części wstępnej wyroku, z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 212.160,51 zł i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57.000 zł, szereg towarzystw ubezpieczeniowych, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego K. A. za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego K. A. za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu K. A. w punktach 1, 2 i 3 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. A. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 1 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz: Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącego następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...).U. (...) S.A., następujących kwot: 13.000 zł, 33.554 zł, 25.082,31 zł, 21.487,50 zł, 25.578,09 zł, 33.800 zł, 21.400 zł, 16.500 zł oraz pokrzywdzonego (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 21.758,61 zł.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstw przypisanych oskarżonemu K. A. Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego, społeczną szkodliwość czynów, motywację i sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste jak również jego sposób życia przed popełnieniem przestępstw i zachowanie się po ich popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżony K. A. dopuścił się zarzucanych mu przestępstw z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na niekorzyść oskarżonego była skala i rozmiar wyrządzonej szkody oraz jego uprzednia karalność sądowa.

Wymierzając karę K. A. Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych strat wskazanych przez pokrzywdzone towarzystwa ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego **M. Z. (1)** za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. oraz karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 20 zł każda.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego M. Z. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 6 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz: Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącej następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...), następujących kwot: 27.500,73 zł, 24.800 zł, 21.487,50 zł, 16.500 zł, 21.400 zł oraz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 26.250 zł.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. Z. (2) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste jak również jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po ich popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżony M. Z. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na niekorzyść oskarżonego była skala i rozmiar wyrządzonej szkody oraz jego uprzednia i następcza karalność sądowa.

Wymierzając karę M. Z. (2) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

W przypadku wymierzenia kary pozbawienia wolności do 2 lat, orzekając na podstawie art. 4 § 1 k.k., w oparciu stan prawny sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku, jako względniejszym dla sprawcy, Sąd był obowiązany rozważyć możliwość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu oskarżony M. Z. (1) nie zasłużył na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżony był karany sądowo zarówno przez popełnienie tego czynu jako i po jego dokonaniu co w ocenie Sądu nie pozwalała w stosunku do niego postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej, warunkowo zawieszając wykonanie kary.

Nadto, zdaniem Sądu sprzeciwia się temu skala i rozmiar wyrządzonej szkody.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych strat wskazanych przez pokrzywdzone towarzystwa ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżoną **M. J. (1)** za winną czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie V części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

wymierza jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej M. J. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym jej w punkcie 8 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.259,76 zł.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonej M. J. (1) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonej, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste jak również jej sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na korzyść oskarżonej była nieznaczna skala i rozmiar wyrządzonej szkody oraz jej niekaralność sądowa.

Wymierzając karę M. J. (1) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

Sąd, mając na uwadze okoliczności łagodzące, w szczególności niekaralność oskarżonej, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. J. (1) w punkcie 8 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby.

Zdaniem Sądu oskarżona M. J. (1) zasłużyła na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niej kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżona nie była dotąd karana sądownie i nie jest osobą zdemoralizowaną, stad w ocenie Sądu można postawić w stosunku do niej pozytywną prognozy kryminologiczną.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych straty wskazanej przez pokrzywdzone towarzystwo ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego **A. J. (1)** za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 20 zł każda,

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego **A. J. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 11 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącej następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. (...) kwoty 13.000 zł.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonemu A. J. (1) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste jak również jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po ich popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżony A. J. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na niekorzyść oskarżonego była jego następca karalność sądowa.

Wymierzając karę A. J. (1) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

W przypadku wymierzenia kary pozbawienia wolności do 2 lat, orzekając na podstawie art. 4 § 1 k.k., w oparciu stan prawny sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku, jako względniejszym dla sprawcy, Sąd był obowiązany rozważyć możliwość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu oskarżony A. J. (1) nie zasłużył na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżony był wielokrotnie karany sądowo, w tym również na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, które z uwagi na jego zachowanie były zarządzane do wykonania. W ocenie Sądu dotychczasowa postawa oskarżonego nie pozwalała w stosunku do niego postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej, warunkowo zawieszając wykonanie kary.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych straty wskazanej przez pokrzywdzone towarzystwo ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżoną **K. B. (1)** za winną czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda.

Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonej K. B. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym jej w punkcie 13 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącego następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...), następujących kwot: 27.500,73 zł i 24.800 zł

Wymierzając kary za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonej K. B. (1) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonej, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste jak również jej sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na korzyść oskarżonej była jej niekaralność sądowa.

Wymierzając karę K. B. (1) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych

czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

Sąd, mając na uwadze okoliczności łagodzące, w szczególności niekaralność oskarżonej, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. B. (1) w punkcie 13 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby.

Zdaniem Sądu oskarżona K. B. (1) zasłużyła na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niej kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżona nie była dotąd karana sądownie i nie jest osobą zdemoralizowaną, stad w ocenie Sądu można postawić w stosunku do niej pozytywną prognozy kryminologiczną.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych straty wskazanej przez pokrzywdzone towarzystwo ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego **J. G. (1)**, za winnego czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego J. G. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 16 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W., kwoty 26.250 zł.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonemu J. G. (1) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonego, jej właściwości i warunki osobiste jak również jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżony dopuścił się zarzucanego jej przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na korzyść oskarżonego była jego niekaralność sądowa.

Wymierzając karę oskarżonemu J. G. (1) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

Sąd, mając na uwadze okoliczności łagodzące, w szczególności niekaralność oskarżonego, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec J. G. (1) w punkcie 16 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby.

Zdaniem Sądu oskarżony J. G. (1) zasłużył na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżony nie był

dotąd karany sądownie i nie jest osobą zdemoralizowaną, stad w ocenie Sądu można postawić w stosunku do niego pozytywną prognozy kryminologiczną.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych straty wskazanej przez pokrzywdzone towarzystwo ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżoną **M. M. (1)** za winną

za winną czynów popełnionych w sposób opisany w punkcie IX i X części wstępnej wyroku uznając, że stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 20 zł każda,

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **M. M. (1)** w punkcie 19 wyroku kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby,

Sąd na podstawie na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. M. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi jej w punkcie 19 wyroku poprzez zapłatę, solidarnie ze współsprawcami, na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., będącego następcą prawnym pokrzywdzonego T.U. S.A. (...), następujących kwot: 25.082,31 zł, 33.554 zł.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonej M. M. (1) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonej, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste jak również jej sposób życia przed popełnieniem przestępstw i zachowanie się po ich popełnieniu, a zwłaszcza brak starań o zadośćuczynienie.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej przestępstw z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okolicznością działającą na korzyść oskarżonej była jej niekaralność sądowa.

Wymierzając karę M. M. (1) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy oraz kara grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 20 zł każda spełnią swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

Sąd, mając na uwadze okoliczności łagodzące, w szczególności niekaralność oskarżonej, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. M. (1) w punkcie 19 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby.

Zdaniem Sądu oskarżona M. M. (1) zasłużyła na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niej kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżona nie była dotąd karana sądownie i nie jest osobą zdemoralizowaną, stad w ocenie Sądu można postawić w stosunku do niej pozytywną prognozy kryminologiczną.

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych straty wskazanej przez pokrzywdzone towarzystwa ubezpieczeniowe.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust 1 pkt 3, 4 i 5 oraz art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonych

na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/16 części od każdego z nich i wymierzył im opłaty i tak : oskarżonemu K. A. w kwocie 800 zł, oskarżonemu M. Z. (2) w kwocie 620 zł, oskarżonej M. J. (1) w kwocie 300 zł, oskarżonemu A. J. (1) w kwocie 340 zł, oskarżonej K. B. (1) w kwocie 300 zł, oskarżonemu J. G. (1) w kwocie 300 zł, oskarżonej M. M. (1) w kwocie 420 zł.

SSO Magdalena Grzybek